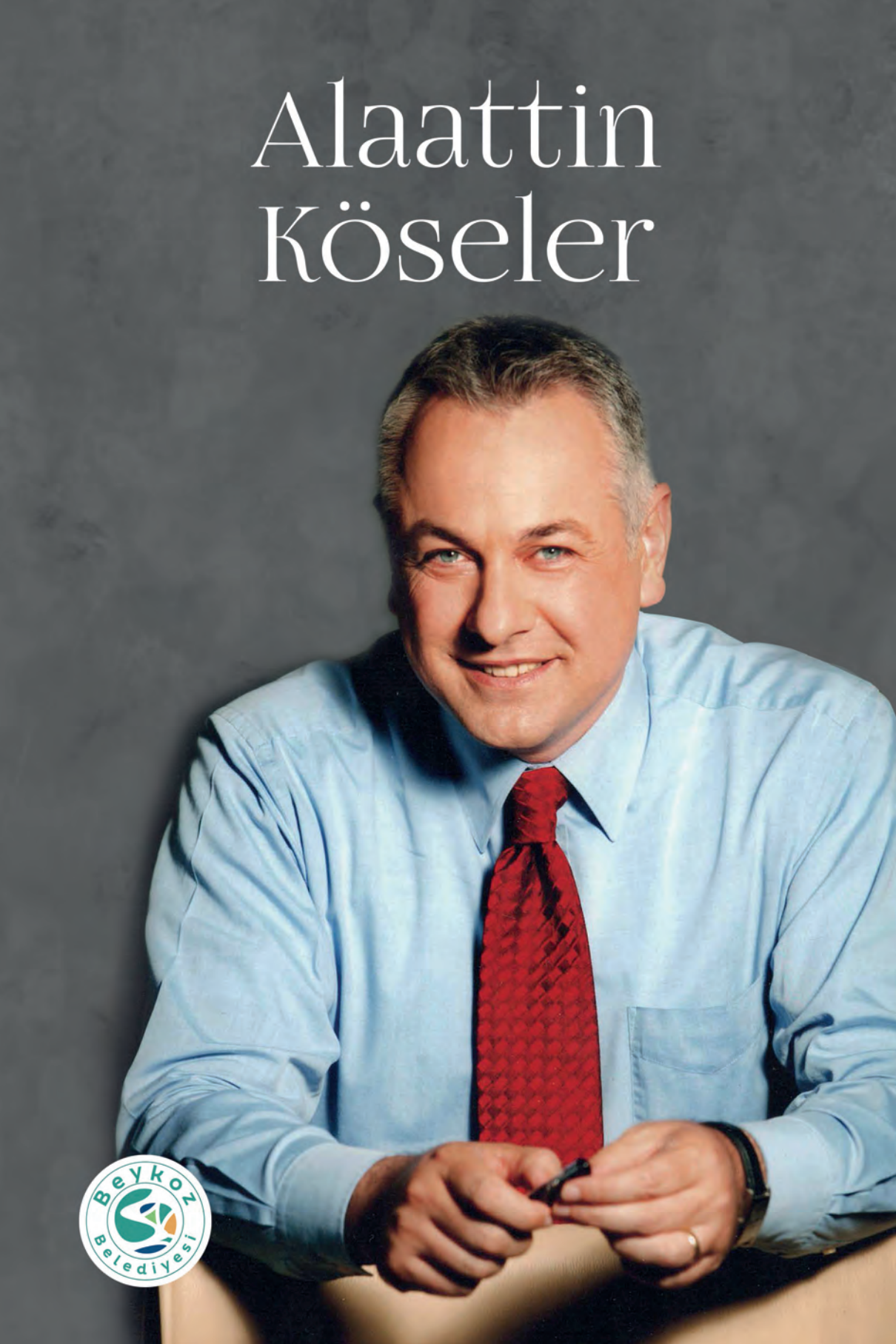
Alaattin Köseler

ALAATTİN KÖSELER

BeykozBelediyesi

BEYKOZ
KİTAPLIĞI

BEYKOZ
KİTAPLIĞI

Beykoz Kitaplığı: 18
Biyografi: 4

Yayın Koordinasyon
Bünyamin Korkmaz
Basri Akdemir

Yayın Hazırlık
Muzaffer Topcu
Hasan Otman
Aykut Nasip Kelebek
Hilal Yurdakul

Alaattin Köseler Kitabı

Hazırlayan
Suheyla Sancar

Editör
Hakan Yılmaz

ISBN: 978-605-74802-7-9

Grafik & Tasarım
buzzagi media solutions

Baskı: **Seçil Ofset**
100. Yıl Mahallesi, Massit Matbaacılar Sitesi,
4. Cadde No:77
Bağcılar, İSTANBUL
Sertifika No:44903

Beykoz Belediyesi Kültür Yayınları No: 50
1. Baskı, Ocak 2022

BeykozBelediyesi

İçindekiler

Alaattin Köseler 7

Kıymetli Hemşehrilerim 9

Önsöz 10

Çocukken Evin Bahçesini Görsel Şölen Alanına Çeviririrdim 13

Tekel'in Makine Parkını Dedem Nizamettin Kılıçaslan Kurdu 15

Dedem Ali Köseler'in Muş'tan Paşabahçe'ye Uzanan Yolculuğu 17

Her Çocuğun Bir Kahramanı Vardır; Benimki Dedemdi 19

Beykoz'un İlk Sinemasını Açtık 21

Eğitim Hayatım Bir Barakada Başladı 23

O Bildiğiniz Zeki ve Çalışkan Öğrencilerdendim 25

İstanbul Erkek Lisesi'ne Gitseydim Hayatım Bambaşka Olurdu 27

Beykoz Sağ, Paşabahçe ise Sol Ağırlıklıydı 31

Öğretmenler Derslere Giremiyordu 33

Kimsenin Yaşamasını İstemediğim Yıllar 35

Bir Nesli Heba Ettiler 37

Sporla Kendimi Ayakta Tuttum 39

Hem Sağcılar Hem Solcular Sporcu Kimliğime Saygı Duydu 41

"Git Hayatını Kurtar!" 43

Mimarlığı, Basketboldan Arkadaşım Sayesinde Seçtim....45
Zor Şartlar Altında Okuduk....47
Bindiğim Otobüs Silahla Tarandı....49
Mimarlık Hayatıma Nişantaşı'nda Başladım....51
Askerliğimi Ankara Muhabere Okulu'nda Yaptım....53
Bölük Komutanım Basketbolu Severdi....55
Belediye Başkan Adayı Olmaya On Beş Dakikada Karar Verdim....57
Listeyi Seçim Kurulunda Gördüm....63
İmar Sıkıntıları Beykoz'un Başkan Seçiminde Etkiliydi....65
Yürümekten Ayakkabım Yırtılmıştı....67
Başkanlık Ofisine Fatura Yağıyordu....69
Eski Belediye Başkanıyla İstişare Ettim....71
Belediye Başkanlığından Sonra Mutluluk da Kapımı Çaldı....73
Beykoz'da Gecekondulaşmanın Önüne Geçilebilirdi....75
Beykoz'un Kapanan Fabrikalarını Yaşatmayı Çok İstedim....77
Şişecam İşçilerinin Direnişindeydim....79
Beykoz İçin Başkanlıktan Vazgeçecektim: "Ya Tapu Ya Mazbata"....81
Şerhsiz Tapu Verdim....83
Bürokratlara Sorunların Çözümü İçin Üç Ay Süre Verdim....85
Ya Yakıt Ya Maaş....87
Sendikalardan "İşçi Dostu" Plaketi Aldım....91
Belediye Hizmet Binalarını Açtık....93
Paşabahçe Cam Müzesi Hâlâ Hayalim....95
Hayvan Barınağı İnandığım Bir Projeydi....97

Beykoz Hep Kendine Has Bir Yerdi 99

Beş Bin Kişiye Okuma-Yazma Öğrettik 101

Bir Teyzenin İsteğiyle Tüm Paftalar Dijital Ortama Taşındı 103

Beykoz Belediyesi Aşevi'ni Kurduk 105

Belediyenin Kültür Binasında Sinema Salonları Açtık 107

Osman Hamdi Bey Müzesi Neden Yok? 109

Erdal İnönü ile Muhtar Anne'nin Büstünü Açtık 111

Beykozlu Olmak da Ayrıcalık Beykoz'un

Belediye Başkanı Olmak da 113

Fotoğraf Albümü 115

Alaattin Köseler

1960 yılında Paşabahçe'de dünyaya geldi.

1972'de Paşabahçe İlkokulu'nu bitiren Köseler, 1975 yılında Beykoz Ziya Ünsel Ortaokulu'ndan mezun oldu. 1978'de Paşabahçe Ferit İnal Lisesi'nden başarıyla mezun olup 1983 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'ni tamamladı. Askerlik görevini Ankara Mamak Muharebe Okulu'nda yaptı. Sonrasında Mimar Sinan Üniversitesi İç Mimarlık Bölümü'nde yüksek lisansına başladı. Hayatı boyunca sporla ilgilenen Alaattin Köseler, Beykoz Spor Kulübü'nün Basketbol şubesinde Yıldız, Genç ve A Takım olmak üzere, on iki sene basketbol oynadı. Köseler, mimar olarak çeşitli inşaat firmalarında, şantiye şefliği ve proje müdürü görevlerini üstlendi. Daha sonra kendi ofisini kurdu ve Bahçeşehir Ticaret Merkezi gibi pek çok büyük projeye imza attı. Köseler, 1999 Yerel Seçimleri'nde, halkın teveccühüyle Beykoz Belediye Başkanı oldu. 1999-2004 dördüncü dönem belediye başkanlığı görevini yürüttü.

Döneminin en büyük ve en modern hayvan barınağını faaliyete geçirdi. Zamanla Beykoz'un sembolü olan Bayrak Anıtı'nı, Beykoz halkının beğenisine sundu. Rüzgarlıbahçe'de, Hizmet Binası'nı hayata geçirdi. Beykoz'un köklü meselelerinden imar sorunu çözmek için birçok projeyi yürürlüğe soktu. Köseler, planlı bir Beykoz için ilçenin tüm paftalarını bilgisayar ortamına aktartarak sayısallaştırılmasını sağladı. Beykoz'un bir diğer sorunu olan işsizliği çözmek için İTKİP ile ortak proje geliştirdi ve 1500 kişiye iş imkânı sağladı.

2004 yılında, depreme yönelik başlatmış olduğu çalışmalar, Bakırköy Belediyesi tarafından kullanılarak Afet Karar Destek Modelleri oluşturulmuş, bu projeler; 2 kez E-TR olmak üzere, birçok ödül almıştır. TMMOB (Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği) üyesi olan Köseler, evli ve bir çocuk babasıdır.

Kıymetli Hemşehrilerim

İstanbul'a nefes olan, yeşil ile mavinin ahengini yaşatan güzel Beykoz'un geçmişini, tarihini ve ona değer katan isimleri anlatan kültür-sanat etkinliklerine imza atmak, bizim için Beykoz'un kültürel mirasına sahip çıkmak anlamı taşıyor. Biliyoruz ki Beykoz'a siyasi, kültürel, ekonomik ve sosyal katkı sağlamış isimlerin başında bu güzide ilçeyi yönetmiş belediye başkanları yer alıyor.
Beykoz'un yakın geçmişinde iz bırakmış, meskûnlarının daha iyi bir ilçede yaşamaları için görev üstlenmiş belediye başkanlarımızın hayatlarını siz değerli hemşehrilerimize en güzel şekilde anlatmak, onların Beykozumuz için yaptıklarını hatırlamak; haklarında doğru ve nitelikli bilgileri bizden sonraki nesillere anlatmak layıkıyla yapmaya çalıştığımız projelerimiz arasında yer alıyor.

Beykoz'a değer katmış isimlerden biri de Beykoz'un 4. dönem Belediye Başkanı Sayın Alaattin Köseler'dir. Doğup büyüdüğü ilçeye belediye başkanlığı boyunca sayısız hizmette bulunan Alaattin Köseler'in daha düzgün ve planlı bir Beykoz için bütün paftaları bilgisayar ortamına aktartarak sayısallaştırılmasını sağlaması önemli bir proje olarak karşımıza çıkmaktadır. Ayrıca Beykoz'a ek hizmet binaları ve hayvan barınağı kazandırılması da kendisinin belediye başkanlığı döneminin öne çıkan hizmetleri arasında bulunuyor.

Mimar olması sebebiyle daha çok Beykoz'da yapılaşma sorunlarına eğilen Sayın Alaattin Köseler'in aynı zamanda başarılı bir sporcu olması hasebiyle Beykoz'da spor faaliyetlerinin artması yönündeki çalışmaları da göze çarpmaktadır.

Alaattin Köseler kitabı ile Beykoz'u seven ve onu daha güzel kılmaya gayret eden belediye başkanlarımızdan Alaattin Köseler'i yakından tanınmasına vesile olmayı umuyoruz. Kendisinin hayatını, hatıraları eşliğinde okuyacağınız bu kitabı hazırlayan Suheyla Sancar'a ve Hakan Yılmaz'a, eserin yayımlanma sürecinde katkısı bulunan tüm mesai arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Murat Aydın
BEYKOZ BELEDİYE BAŞKANI

Ön Söz

Alaattin Köseler ile ilk karşılaşmamız Paşabahçe'nin kendine has özelliklerini barındıran mekânlarından birinde gerçekleşti. Hayatını ve özellikle belediye başkanı olduğu dönemi anlatırken Thomas Moore'un ünlü Ütopya'sına kenar notları düşer gibi heyecanlıydı. Öyle ki devamlı iki satır arasına sözcük sıkıştırıyor, ara başlıklar koyuyor, satır aralarına itiraz ediyor gibi bir hâli vardı. Biz bu notlara marginalia deriz. Bu bir nevi sahiplenme işaretidir. Orta Çağ'da kenarlarına not düşülmüş kitaplar, bugün müzayedelerin paha biçilmez eserleri arasında yer alıyor.

Thomas Moore, 1516 yılında yazdığı ve devletin ilk mimarî tasarımı olan bu kitap ile ilgili duygularını dostu Erasmus'a, "Yazarken yüreğim yerinden çıkıyor," diye aktarıyor. Aynı heyecanı Köseler'in ilk karşılaşmamızdan itibaren gözlerinden okumak mümkündü. Moore, Ütopyası'nda ülkedeki insanların tüm ihtiyaçlarını karşılıyor. Köseler de kendi ütopyasını gerçekleştirmek adına var gücüyle çabalamış. Ülkenin en çalkantılı yıllarında eğitimini tamamlayabilmek için çırpınan, kendi deyimiyle "heba olup giden nesil" arasından sıyrılmak için spora ve kitaplara tutunmuş biri var karşımızda.

Seçim kampanyasında yolları aşındırmaktan ayakkabılarının altını parçalayan Köseler'in, belediye başkanı seçildikten sonra yine, insanı odak noktasına yerleştirerek icraatlarını öyle gerçekleştirdiğini görüyorsunuz. Köseler, ailesinin sinemacı olması sebebiyle sinema gişesinden tanıdığı Beykoz halkıyla arasına perde koymayı düşünmemiş. Aksine Köseler, her çarşamba günü dertlerini dinlemek için makamında ağırlamış ilçe sakinlerini. Bununla da yetinmeyip

eşi Firdevs Köseler'i de yanına alarak her perşembe günü mahalle mahalle, sokak sokak gezdiğini dönemin gazetelerinden okuyoruz.

Gün gelmiş ihtiyaç sahiplerinin faturalarını bile ödemiş, gün gelmiş hastaneden ameliyat için verilenden daha erken tarihe gün almış. Başkanlık yıllarını konuşurken bir Beykozlu olarak ilçenin en kronik sorununu çözmeyi kafasına koyduğunu hemen anlıyorsunuz. Beykozluya tapu kazandırmak için mazbatasını ortaya koymuş, neticede kararlılığıyla istediğini elde etme yolunda önemli bir adım atmış biridir Köseler. Yine de Beykoz için kurduğu hayallerin hepsini gerçekleştiremediğini söylemek zorundayız. "Belediye başkanı olmak nasıl bir bedel ödettiriyor?" diye sorduğumuzda verdiği yanıt bütün yaşadıklarının bir özetiydi âdeta: "İlk belediye başkanı olduğum günlerle başkanlığın son günlerindeki fotoğraflarımı kıyaslarsanız, değişimi hemen göreceksiniz."

Suheyla Sancar

Çocukken Evin Bahçesini Görsel Şölen Alanına Çevirirdim

Yeşilin hâkimiyetini hâlâ kaybetmediği, huzur dolu Beykoz'un Paşabahçe Mahallesi'nde 1960 yılında doğdum. Beyaz Erguvan Caddesi'nde, Yeni Sinema'nın üst katındaki evde dünyaya gözlerimi açmışım. Anılarımda özel bir yere sahip o güzel evde yaklaşık beş yıl kaldık. Daha sonra aynı cadde üzerindeki başka bir apartmanın ikinci katına taşındık.

Şimdi geriye dönüp baktığımda o döneme göre, o yılların şartlarına göre oldukça hoş anılarla dolu bir çocukluk geçirdiğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Hafızamı yokladığımda, paylaşımın en üst noktalarda yaşandığı, eskilerin inceliklerinin hissedildiği mekânlarda çocukluk geçirmiş olmanın zenginliğini hissediyorum.

Doğduğum evden sonra taşındığımız apartmanın arka bahçesi de ağaçlarla kaplıydı. Yemyeşil, insanın içini açan, nefes aldıran bir bahçeydi orası. Her çocuğun içinde oynamak isteyeceği, gölgesinde dinlenmeyi arzu edeceği, tüm mahallenin doğaya açılan kapısıydı bahçemiz.

Betimlemeye çalıştığım bu harikulade bahçede mahallenin çocuklarıyla toplanıp beraber oyunlar oynardık. Evimiz apartmandaydı aslında. Biz ikinci katta oturuyorduk ama arka taraftaki sözünü ettiğim yeşillik alan hepimiz için, bütün mahalle çocukları için büyük bir şanstı.

Ben çocukken babam sinemacıydı. Dolayısıyla filmlerle iç içe olan beyaz perdenin büyülü bir fener gibi aydınlattığı bir yaşam, çocukluğumdan itibaren beni karşıladı. Sinemada hangi aksiyon filmi oynuyorsa biz de bahçede aynı filmin bize yaşattığı duygularla oyunlarımızı çeşitlendirirdik. Bunun yanı sıra misket, çivi oyunu, saklambaç oynardık. Bahçemiz oyun parkı gibiydi, zaman zaman odunluğun üzerinde bir oturma düzeni oluşturup perde hazırlardım. Evimizin bahçesini görsel şölen alanına çevirirdim.

Orada tüm çocukları toplar, Hacivat ve Karagöz oynatırdım. Böylelikle sinema ve sahne, hayatımın vazgeçilmez bir parçası haline gelirdi.

Alaattin Köseler'in dedesi Nizamettin Kılıçaslan

Tekel'in Makine Parkını Dedem Nizamettin Kılıçaslan Kurdu

Hayatıma yön veren, kararlarımda etkili olan dedem Ali Köseler'e çok yakındım. Onun benim üzerimdeki emeği oldukça fazladır. Bu durumun tam aksine annemin babası Nizamettin Kılıçaslan'ı hiç tanımadım. Dedem Nizamettin Efendi, Selanik'ten göç etmiş, Küçükmustafapaşa'ya yerleşmiş. Küçükmustafapaşa'da yaşayan dedem, Cibali Tekel'de çalışan bir mekanik ustabaşıymış. Paşabahçe Tekel Fabrikası'nın kurulması aşamasında hayat onu Beykoz'a sürüklemiş. Rahmetli dedem Nizamettin Efendi, Paşabahçe Tekel'in makine parkını kuruyor. Daha sonra fabrikada çalışırken başka bir işçi olan Pembe Hanım ile yani anneannemle tanışıyor. Anneannem, Tekel İspirto Fabrikası'nda çalışan işçilerin, emekçilerin yuvada çocuklarına bakan aydın bir kadınmış. Bugünkü deyimle okul öncesi öğretmeniymiş. Onu gören dedem kendisini beğenmiş ve hemen evlenmişler. Hayatları boyunca da Paşabahçe'de sakin bir hayat sürmüşler.

Babamların sinemasının hemen üst tarafında ahşap bir köşk vardı. Köşk dediğim, çok mütevazı ahşap bir yapı. Anneannem ve dedem orada oturuyorlardı. Annem o evden aşağı inerken babamla tanışmış. O gün kader onları bir araya getirmiş ve evlenmişler.

Paşabahçe Tekel Fabrikası

Alaattin Köseler'in soldaki büyükbabası Ali Köseler ve arkadaşı

Dedem Ali Köseler'in Muş'tan Paşabahçe'ye Uzanan Yolculuğu

Babamın babası Ali Köseler, Ruslar bölgeye gelince Muş Bulanık'tan Paşabahçe'ye göç etmiş. Ali dedem Paşabahçe'ye geldiğinde henüz on altı yaşındaymış. Bu yaşına rağmen ailenin büyüğü sıfatını üstlenerek İstanbul'a gelmiş.

O dönemde Beykoz'da Mısır Hıdivi'nin mülkiyetindeki Yeni Çiftlik bulunuyordu. Mısır Hıdivi'nin kendisine ait bir çiftlikti burası. O çiftliği yıllarca dedem Ali Köseler işletmiş. Bu tahmin edilenin aksine oldukça büyük bir işmiş. Mısır Hıdivi'nin çiftliğini işletmek, titizlik, disiplin ve güven isteyen bir sorumluluk demekmiş.

Büyükbabam -yani biz dede diyorduk tabii- dedem, Beykoz'un köylerinden birinde yaşayan Aliye Hanım ile yani babaannemle evleniyor, iki çocukları oluyor. Bunlardan birisi babam Kâmil Köseler, diğeriyse amcam Muhittin Köseler.

Yıllar yılları kovalıyor ve çocuklar büyüyor. Bir yandan çocuklar büyürken bir yandan da işleri büyütüyor dedem. Hidiv'in çiftliğini işletmenin yanı sıra büyükbaş, küçükbaş hayvan yetiştiriciliği işine giriyor. O yılların sosyoekonomik koşullarına baktığınızda dedemin yaptığı iş hiç de kolay değilmiş. Kendisi gelecekten korkmayan, cesur biriydi kuşkusuz. Bu kararıyla birlikte dedem, ilk girişimcilik hamlesini de gerçekleştirmiş oluyordu ve bu son olmayacaktı.

Kamil Köseler

Her Çocuğun Bir Kahramanı Vardır; Benimki Dedemdi

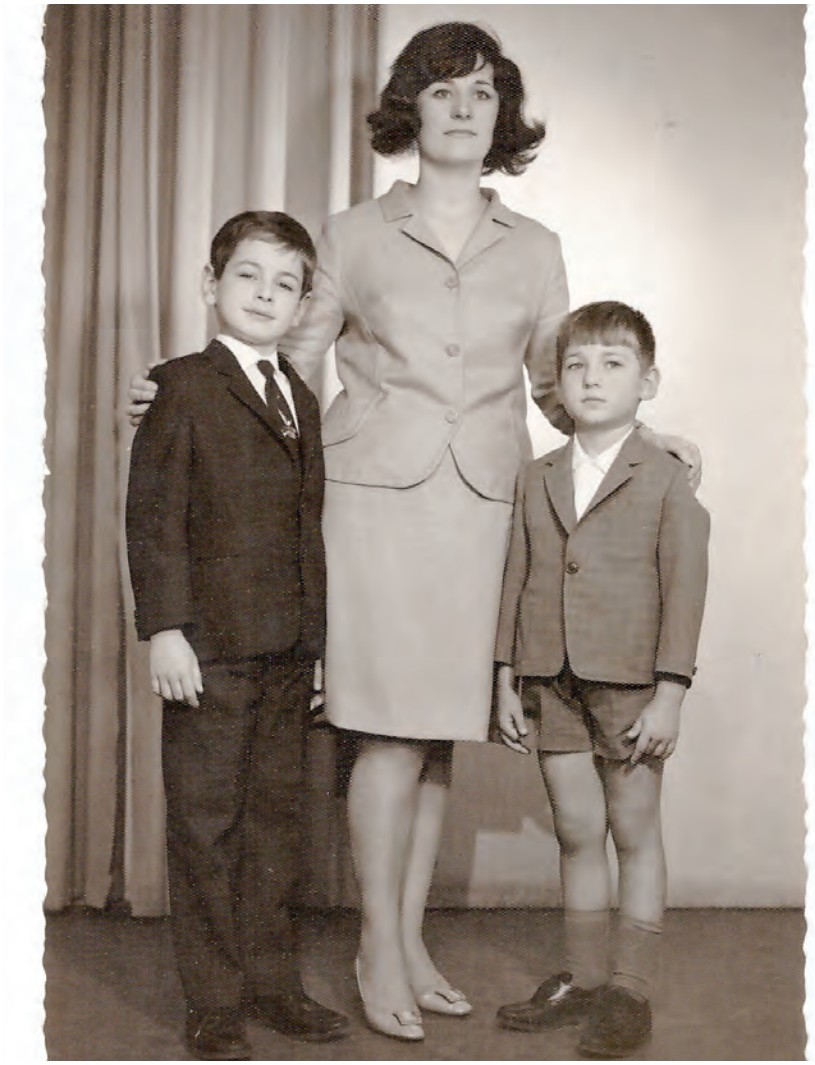
Ailemi tarif ederken gönül rahatlığıyla ataerkil olduğunu söyleyebilirim. Çünkü dedemiz çocuklarını gölgesinde toplayan bir çınar gibiydi. Dedem; eşi, çocukları Kâmil ve Muhittin'in aileleriyle birlikte yaşamayı seçmişti. Ailemiz kalabalık olduğu için evimiz de oldukça geniş ve ferahtı. Büyük bir evimiz vardı. "Büyük bir ev," dediğimde yanlış anlaşılmasın. Mütevazı bir hayatımız vardı, iki dairenin birleşiminden oluşan bir evde yaşayıp gidiyorduk.

Bahsettiğim bu evimiz, Paşabahçe Beyazerguvan Caddesi'nin apartmanın ikinci katındaki iki daireden oluşurdu. Ortada bir kapı vardı; gecenin belli bir saatinden sonra o kapı kapanıyor ve iki aile ayrılıyordu. Ama bu geniş aile yapısında, bütün kararlar ortak alınıyordu. Ortak kararlardan kastımın dedemin kararları olduğunu anlamışsınızdır muhakkak.

Dedem ile çok özel, derin bir ilişkimiz vardı. Kendisi ilk torunu olduğum için beni çok severdi. Onun nezdinde ayrı bir yerim olduğunu hep bilerek yaşadım. Dedemin beni bir başka sevdiği duygusu, şimdi bile hafızamda dipdiridir. Zira birlikte yaşadığımız yıllar boyunca rahmetli dedem bana sevgisini hep yansıtmıştır.

Onunla ilgili anılarımda hep beni koruyup kolladığı anlar var. Soğuk havalarda, paltosunun altına alırdı beni. Üşürken o sımsıcak gövdeye yakın olmak bana kendimi güçlü hissettirirdi. Sinemadan eve onun paltosuna sarılı olarak döndüğüm zamanları hatırlıyorum bazen. Her çocuğun bir kahramanı vardır ya; benimkisi de dedemdi. Çok gözü kara bir adamdı. Beni yanından hiç ayırmazdı. Onu o kadar çok sevdim ki hayatımda hep özel ve derin bir yere sahip oldu. Bu yüzden eşimle birlikte ortak karar vererek oğlumuza dedemizi hatırlatması adına 'Ali Eren' ismini verdik.

Dedem o kadar cesur ve gözü karaydı ki herkes onu bu yönleriyle tanır ve saygı duyardı. Bir gün o sırada hâlâ Yeni Çiftlik'i işletirken, bir kış gecesi Polonezköy'ü eşkıyalar basmış. Dedem tabi gözüpek tavrıyla silahını yanına almış tüm eşkıyalarla cesurca baş etmiş ve eşkıyaları oradan kovmayı başarmış. Bu hareketiyle Polenezköylüler rahat bir nefes alıyor. Hatta o tarihlerin ulusal gazetelerine bakılırsa dedemin haberlere konu olduğu da görülecektir. Herkese örnek olabilecek bir cesarete ve özgüvene sahipti benim rahmetli dedem.

Alaattin Köseler, annesi Ülkü Köseler ve kardeşi Nizamettin Köseler

Beykoz'un İlk Sinemasını Açtık

Yıllar içerisinde dedem, işletmecilik ve hayvan yetiştiriciliğinden vazgeçerek bir anda iş değiştiriyor. Yeni Çiftlik'ten sonra sinema işletmeye karar veriyor. Sinemacılık, yaptığı mevcut işten çok uzak bir sektör. Dedemin sektöre dair hiçbir bilgisi yok ama her zamanki girişimci ruhuyla bu işin de üstesinden başarıyla geliyor. Babamın amcasının çocuğu, aynı zamanda sendikacı Vahdet Aşar, onu sanayiye yöneltmek istiyor. "Fabrika kuralım, cam fabrikası gibi. Daha küçük ölçekte bir şey olsun ama sonuçta bir fabrika olsun," diyor fakat ona yanaşmıyor. Dedem bu işi aklına koyuyor ve Beykoz'a ilk sinemayı açıyor. "Neden birdenbire sinemaya merak salıyor?" diye sorabilirsiniz. Neden giriyor, neden bu kadar yabancısı olduğu bir alanda iş kuruyor, bunun cevabını ben de hâlâ bilmiyorum. Belki de vizyoner bir kişinin yapacağı bir işe girişiyor.

Sinemanın adı Yeni Sinema'ydı. Gerçekten de Beykoz halkı için yepyeni bir dünyanın kapılarını aralamak demekti sinema. Sinemamız bugünkü Paşabahçe durağının hemen arkasında yer alıyordu. Hepimiz için heyecan dolu bir gelişmeydi bu. Beykozlular kadar bizim için de bir dönüm noktasıydı. Artık bizim aile işimiz bu olmuştu, hepimiz ailece sinemada çalışıyor, insanları mutlu eden beyaz perdenin büyülü dünyasını yakından görüyorduk.

Yeni Sinema'da gösterime giren filmlerden afişler

Eğitim Hayatım Bir Barakada Başladı

Okumayı hep çok sevdim. Ailem de beni her zaman destekledi. Yine de fiziki koşullar bazen zorlayıcı olabiliyor insanın hayatında. Ben de heyecanla okul yolunu tuttuğum ilk senede Paşabahçe İlkokulu'nda birinci sınıfın birkaç ayını okul bahçesinde kurulu olan barakada okudum. Bu toz toprağın içinde, çetin koşullarda okumak demek.

Okulumuzda sınıflar oldukça kalabalıktı. Bizim sınıfta öğrenci sayısı kırk beşin üzerindeydi. Sonra ana binaya geçtik ve gerçek bir okul binasına kavuşup rahatladık. İlköğretim öğrencisinin dünyasında en önemli unsur, öğretmeninin kim olduğudur. Öğretmenini seven öğrenci, eğitimi de sever. Bu, hepimizin hayatında olduğu gibi benim hayatımda da böyle bir sonuç verdi. Sınıf öğretmenim rahmetli Osman Çağlar, bana okulu sevdirdi. Kendisi çok donanımlı, idealist bir öğretmendi. Beni çok severdi, ben de onu çok severdim tabii. Derslerime dört elle sarılırdım onu sevdiğim için. Öğretmenim aynı zamanda babamın da arkadaşıydı, bu sebeple de, mahcup olmamak için daha büyük azimle çalışırdım. 1972'de Paşabahçe İlkokulu'nu başarıyla bitirdim.

Alaattin Köseler, Paşabahçe İlkokulu 4/E sınıfı (Ayakta sağdan ikinci)

Alaattin Köseler ilkokulda öğretmeni Osman Çağlar ile birlikte

O Bildiğiniz Zeki ve Çalışkan Öğrencilerdendim

İlk öğretmenim, bina edeceğim geleceğimin temellerini en iyi şekilde atmıştı. Bu temelin saygı, sevgi ve başarıya odaklı bir başlangıç olduğuna inanıyorum. Günümüzden farklı olarak benim eğitim aldığım yıllarda ebeveyn öğretmene, "Eti senin kemiği benim," der ve çocuğunu emanet ederdi. Ailelerin bu koşulsuz güveni sonucunda çocuklar da ailelerini ve öğretmenlerini yanıltmamak için çaba harcardı. Öğretmenimizin hayatımız üzerindeki etkisini çok iyi bilir, biraz daha özenli davranırdık. Tüm eğitim hayatıma yansıyan bu özen benim daha iyiye doğru mücadele etmeme neden olmuştur. O sıralarda hâlâ gururla hatırlarım, benimle ilgili hocalarım 'geleceği parlak' tabirini kullanırlardı. Bu söz beni hep motive eder, daha iyisini başarma azmimi körüklerdi. Kısaca, bir çocuğun geleceğinin en önemli mimarlarından biri de, onun öğretmenidir. Ne mutlu ki ben şanslı bir çocuktum. Bu vesile ile sevgili Osman Çağlar öğretmenimi bir kez daha saygı, özlem ve minnetle anıyorum.

Paşabahçe İlkokulu 4/E, okul flamasını taşırken

İstanbul Erkek Lisesi'ne Gitseydim Hayatım Bambaşka Olurdu

İlk öğretmenim Osman Çağlar, beni yüreklendirdi, "İmtihanlara girip güzel bir okula girmen lazım," dedi. O dönemde İstanbul Erkek Lisesi'nin imtihanları vardı. Onun hazırlık kurslarına önayak oldu ve kursa gittim. İmtihanı geçtim. Kazanmama rağmen, dedemin itirazı yüzünden malesef gidemedim. Bu da hayatım boyunca benim içimde ukde olarak kaldı.

İşin özü şuydu: Okula yatılı devam edecektim. Dedem beni çok severdi ve sevgi bu işin önüne set çekti; benden uzak olma düşüncesine tahammül edemedi kanımca. Beni gözünden ırak tutmak istemedi ve göndermedi.

Böyle olunca ben hayalimdeki okula gidemedim ve Beykoz Ziya Ünsel Ortaokulu'na devam ettim. Arazi üzerine iki katlı olarak yayılmış yayvan bir plana sahip, birtakım bloklardan oluşan, iyi eğitim veren bir okuldu. Okul, o dönem bölgenin en iyi okullarından biriydi. Ortaokul döneminde üçüncü sınıfta, sınıf başkanlığı yaptım. O dönemlerde biraz daha fazla öne çıktım. Ortaokul üçüncü sınıfta voleybol takımında da oynuyordum.

Her dersim iyiydi ama resimde yetenekliydim. Çizimlerim, üç boyutlu düşünme becerim, renk bilgim beni arkadaşlarımdan ayırıyordu. Resme yatkınlığımda annemin katkısı büyüktür. Bu konuda beni annem desteklemiş, temel bilgileri edinmeme yardımcı olmuştur. Perspektif ve renkleri, doluluk ve boşlukları dengeli kurabiliyordum.

En sevdiğim ders ise matematikti. Hayatım boyunca da matematikle aram hep iyi oldu. Arkadaşlarımı her zaman koordine eden biriydim. O günlerde de okulda başkan seçilmiştim. Herkesin ortak oyuyla sınıf başkanı olmamın sebebi, arkadaşlarımın bana duyduğu

güven ve sevgidir. Ortaokulda da Türk bayrağını hep ben taşırdım. İşin ilginci askerdeyken de bölük ve taburda bayrağı bana taşıttılar.

Gündelik yaşamıma, belediye başkanlığı dönemime ve eğitim hayatımın bütününe baktığımda iki kırılma anım olduğunu görüyorum. Bunlardan birincisi İstanbul Erkek Lisesi'ni kazandığım hâlde gidememdir. Orada daha geniş bir çevreyle iletişim ağı kurabileceğimi düşündüm hep. İstanbul Erkek Lisesi'ndeki arkadaşlıklarla ileriki süreçlerde daha sağlam adımlar atabileceğimi öngörüyorum. Yatılı okullardaki paylaşım, dayanışma ve etkileşim her zaman daha iyidir. Yatılı okuyunca, insanlar daha sıkı bağlarla birbirlerine bağlanırlar biliyorsunuz. Ben o bağların getirilerinden faydalanamadım. Geriye dönüp bakın, Türkiye'yi yöneten birtakım kişiler var ve onlar bu çatının altında yetiştiler. Oradaki çevre, atmosfer, eğitim kalitesi ve kişilerin dünya görüşlerinin insanın hayatını etkileyebileceğini düşünüyorum.

Demokratik Sol Parti'ye girişim ve belediye başkanlığı sürecimde yaşadıklarım ise benim için ikinci kırılma anımdır.

Paşabahçe Ferit İnal Lisesi

Beykoz Ortaokulu 1936 yılında açılmış ve bu okuldan mezun olanların sadece küçük bir kısmı Haydarpaşa Lisesi'nde veya Kabataş Lisesi'nde öğrenim olanağı buluyordu. Bu durumda bölgede artan nüfus sayısı karşısında yeni bir lise açılmasının zorunlu hale geldiğini düşünen başta lisenin eski yöneticisi Mustafa ÇİÇEK olmak üzere cam fabrikası müdürü rahmetli Avni KAHYALIOĞLU, Hüseyin ERKAN, Mustafa ÖZYURT'un girişimleri ile Beykoz Okulları Yaptırma Derneği adı altında kurulan derneğin yöneticileri Beykoz'da lise yapımına uygun yer olarak rahmetli Ferit İNAL'in Paşabahçe'de bugünkülisenin yeri tespit edildi.

Ferit İnal'in yeğeni olan Ahmet Aksu'nun aracılığı ile yapılan görüşme sonunda 3,5 dönümlük bahçesi ile 2. derece tarihi köşkü 1968 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'na lise yapılarak adının verilmesi kaydıyla Beykoz Tapu Dairesi'nde bedelsiz olarak işlemleri yapıldı.

Dernek yasal formalitesini tamamladıktan sonra Sümerbank,Tekel Fabrikası ve yöre halkının katkıları ile dernek tarafından inşaatına 1968 yılında başlandı. 17 derslik, 2 laboratuvar, 5 idare odası, kantin, spor odası ve kütüphanesi olan okulumuzda halen 1350 öğrenciye 4 yönetici 41 öğretmen ile eğitim öğretim hizmetine devam etmektedir.

Beykoz'da Cam Fabrikası

Beykoz Sağ, Paşabahçe ise Sol Ağırlıklıydı

Eğitim hayatım Ferit İnal Lisesi'nde devam etti. Ferit İnal Lisesi'nin adı o dönem öğrencileri arasında "Mahir Çayan Lisesi" olarak anılırdı. Bunun sebebi lisede sol ağırlıklı düşüncenin daha yaygın olmasıydı.

O dönemin sosyokültürel atmosferine bakanlar rahatlıkla 1980 öncesi Beykoz'da merkez sağ, Paşabahçe'de ise sol düşüncenin yaygın olduğunu görecektir. Genel bir değerlendirme yapacak olursak güzel Beykoz, üretimin, alın terinin, emeğin ve sanayinin varlığını hissettirdiği özel bir muhitti. Tekel, Şişecam, Beykoz Kundura fabrikalarının ve başka çeşitli üretim sahalarının olduğu bir yere rahatlıkla "emekçi muhiti" denilebilir.

Paşabahçe'de iki fabrika vardı. Birisi Tekel Fabrikası, diğeri de Şişecam Fabrikası'ydı. Benim çocukluk anılarımda, üreten bir ilçede yaşadığınızı hissettiren birçok anekdot mevcut. Örneğin Tekel ve Şişecam'da çalışan dört bin emekçinin Beykoz'un çeşitli mahallelerine dağılışı, çarşılardaki hareketlilik gözümün önüne gelir hâlâ. O emekçiyle çalışıp, emek üretip bir ticari ilişkiye giriyorsunuz sonuçta. Ondan bir şeyler alıyorsunuz, satıyorsunuz. Sürekli bir hareketlilik, ekonomik canlılık vardı. Emek ağırlıklı bir ilçe, herkes çalışıyor; yani işçi sınıfının ruhunu görüyorsunuz. Bugünkü "sarı sendika" olarak ifade ettiğimiz gibi bir yapı yok, gerçek sendikaların söz konusu olduğunu söylememiz gerekir. Bakanlara toplantıda "Şunu şöyle yapalım mı?" diye icazet alan adamlar yok, hararetli sendika liderleri var. İşçi yoğun bir ilçeydi Beykoz. Zaten demografik olarak da Beykoz, fabrikalara çalışmaya gelenlerin, memleketlerindeki akrabalarını da çağırmasıyla, yoğun bir göç aldı. Beykoz, işçiler ve aileleriyle büyüdü denilebilir.

Ferit İnal Lisesi öğrencileri (Alaattin Köseler ayaktakilerden sağdan birinci)

Öğretmenler Derslere Giremiyordu

İki ayrı görüşün bir arada olduğu Beykoz'da zaman zaman kutuplaşmaların daha da yoğunlaştığı görülürdü. Sol tandanslı arkadaşlar Beykoz'a giderken sıkıntı yaşıyorlardı örneğin. Öyle rahatça, ellerini kollarını sallayarak Beykoz'da gezmeleri pek mümkün değildi. Herkes birbirini biliyordu, siyasi görüşünden haberdardı. Böyle olunca dayak yemeden evlerine dönmeleri neredeyse mümkün değildi. Aynı şey Beykozlular için de geçerliydi. Beykozlu gençlerin rahat bir şekilde Paşabahçe'de dolaşmaları hayal bile edilemezdi.

O dönemlerde bu kutuplaşmalar gençlerin gündelik hayatında da birtakım değişikliklere sebep oluyordu. Sınıf arkadaşlarım okul dışında genelde kahvede oturup kâğıt oynarlardı. Bunun sebebini tahmin etmek çok kolay; çünkü okulda ders yapılamıyordu. Öğretmenler derslere giremiyordu zira korkutuluyorlardı. Dersini işlemek isteyen idealist eğitimciler sınıfta zorlanıyordu.

Lise yıllarımızın bu yönüyle kayıp zamanlar olduğunu söyleyebilirim. Hepimizin niyeti kendimizi güzel bir geleceğe hazırlamaktı. Ne yazık ki doğru düzgün ders görmüyorduk. Bunun sonucunda da üniversite imtihanlarında başarılı sonuçlar alan öğrenci sayısı azalıyordu. İşte o zor yılların öğrencilerinin makûs talihi böyle başlıyordu.

Darbeye Giden Yolda Neler Kaybettik

Tarih yaprakları 1976 yılını gösterdiğinde ülkenin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Yirmi bir aylık Milliyetçi Cephe Hükümeti döneminde yüz yetmiş kişi çatışmalarda hayatını kaybetmiş, yüzlercesi yaralanmıştı. İki milyona ulaşan işsiz sayısıyla ekonomi can çekişiyordu. 1978 yılının daha ilk on beş gününde işlenen cinayet sayısı otuzu geçiyordu. Ölenlerin arasında Profesör Bedrettin Cömert, Milliyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdi İpekçi gibi simge isimler de vardı. Ünlü Maraş Katliamı ile askerler için geri sayım başladı ve Ecevit 1978'in son günlerinde on üç ilde sıkıyönetim ilan etmek zorunda kaldı. 1979 yılında iktidarı Demirel'in devralması ise olaylara daha da ivme kazandırmaktan başka bir işe yaramadı. İktidarın sokakta çözülmesinin ardından 12 Eylül 1980'de ordu yönetime el koydu. İşkencelerde yüz yetmiş bir kişi hayatını kaybetti, elli kişi idam edildi, altı yüz elli bin kişi gözaltına alındı ve iki buçuk milyon kişi fişlendi. Dört bine yakın öğretmen ve yüzlerce üniversite görevlisinin işine son verildi.

Kimsenin Yaşamasını İstemediğim Yıllar

Şiddet ve kargaşa bazen o kadar artıyordu ki, korkmamamız imkânsızdı. Bazı öğrenciler sınıfa silah, bıçak getiriyorlardı. Düşünebiliyor musunuz, öğrenciler olası bir çatışmaya hazır bir hâlde sınıflara doluyor. İpin ucu elden kaçmıştı. Bu yüzden sınıflara sık sık polis baskını oluyordu. Söylediğim gibi Ferit İnal Lisesi solun en hareketli liselerinden biriydi.

Ben de gençliğimi hızlı bir solcu öğrenci olarak geçirdim, diyebilirim. Şiddet karşıtı biriydim ama işçi safında yer alıyordum. Bizim mücadelemiz haksızlığa karşıydı aslında. Neticede boş yere kardeş kanı döküldü. Gençlerin enerjisi yanlış mecralara yönlendirildi. Neticede ülkenin geleceği karanlık hâle getirildi ve darbeyle ülkemiz karanlığa mahkûm edildi.

TSK'nin 12 Eylül Darbesi'ndeki komuta kademesi

12 Eylül Darbesi'nden önceki süreçte yaşanan olaylar en çok gençleri etkiledi

Bir Nesli Heba Ettiler

12 Eylül Darbesi'ne giden süreçte gençlerin nasıl ziyan olduğunu anlamak için sadece benim okuluma bakmak yeterli olacaktır diye düşünüyorum. Beykoz'un en iyi, en değerli okullarından birinde öğrencilerin çoğu, soruşturmalardan geçiyordu. Bu soruşturmalar sonucunda hayatının en güzel yıllarını cezaevinde geçiren binlerce gençten söz ediyoruz. Bu gençler ülkenin geleceği, umuduyken heba oldular.

Sağcı olsun solcu olsun bu gencecik insanların büyük kısmının hiçbir suçu dahi yoktu. Bir neslin ardından, çaresizlik içinde bakakaldı herkes. Bu nesil kendini geliştirmek istedi ama ders çalışamadı. Okula devam etmek istedi, eğitim alamadı. Neticede üniversiteye girip hayatlarını kurtaramadılar. Üniversiteye gidenler de lisede mücadele ettiği sorunlarla orada da devam ettiler. Üniversitede de eğitim almamışsın ki yani nasıl hayatta başarılı olacaksın? Kendini nasıl kurtaracaksın? Dahası ülkene, topluma nasıl fayda sağlayacaksın?

Beykoz'da gençlerin en büyük sıkıntısı şuydu: Eğitim hep eksik olduğu için eğitim kurumları, yani onu destekleyen kurslar ya Kadıköy'de, ya Şişli'de, ya Mecidiyeköy'de veya Beşiktaş'taydı.

İmkânı olmayanlar, ikinci sene imtihana giremeyenler, mecburen hayata atılıp ayakta kalmaya çalıştı. Üniversiteli olmak için kursa gidemediler bile. Bütün bunların sonucunda vasıfsız olarak hayata atıldılar. Hayri adında bir arkadaşım vardı örneğin. Öyle başarılı bir öğrenciydi ki herkesin gözbebeğiydi. Okulun en parlak öğrencisiydi. Liseden sonra anlattığım bu zor süreç ve malum olaylar yüzünden okuyamadı. Okuyabilse eminim çoğumuzdan daha başarılı olacaktı. İşte çoğu insan bu nifakı ortaya koyanların günahının ceremesini çekti. Onların kirli oyunlarının kurbanı olan bir neslin arasından çıktığımız için kendimizi şanslı hissetmemiz gerekir.

Alaattin Köseler, Beykoz Spor Kulübü'nde, açık hava sahasında basketbol antrenmanında

Sporla Kendimi Ayakta Tuttum

Ben de bu sürecin mağdurlarından biriyim. Zaten böyle bir kaos ortamından etkilenmemek ne mümkün. Ben ilk yıl üniversite sınavını kazanamadım örneğin. Bunun sebebinin dönemin çetin koşullarında saklı olduğunu biliyoruz. Sonraki yıl sinemanın gişesinde üniversiteye hazırlık kitaplarını çalışarak kendimi hazırladım. Sinemamızda tüm aile çalıştığımızı söylemiştim. Ama ne kadar yorucu olduğundan da söz etmek istiyorum: Gelecek kaygımız büyüktü. Bir yandan da çalışmak zorundaydım. Makinist filmi bitirdiğinde salonu temizlemek büyük bir eziyetti, çünkü her yer çekirdek kabuklarıyla dolardı. Yani film oynatıyor, makine dairesine çıkıyor, büfede gazoz satıyor, akşam olunca sinemayı süpürüyordum. En az dokuz yüz metrekare yeri süpürüyor, paspas yapıyordum.

Beykoz halkının tek eğlencesi sinemaydı. Televizyon falan yoktu, herkes sinemaya geliyordu. Bugünkü sinemaların aksine herkesin koltuk numarası belliydi. Mesela, cuma günü teyzemizin biri geliyor, "Cumartesi için benim yerimi ayırt," diyordu. Biz de hemen onun yerini ayırtıyorduk.

Aynı zamanda o sinema dönemlerinde bir kışlık iki de yazlık sinema da çalıştırırdık biz. Mesela bir filmi üç makaraya bölerdik. O makaranın bir tanesini arabaya alıyordum, yazlık sinemanın bir tanesine götürüyordum. Sonra oradan alıp öbür sinemaya götürüyordum. Makaraları semtte dolaştırarak aynı filmi üç ayrı yerde oynatıyorduk.

Bütün bu koşuşturmaca arasında ayakta kalmak adına spora yöneldim. Spor, hayatımda yeni bir pencere açtı ve hayat boyu da bana kendimi iyi ve huzurlu hissettiren bir mecra oldu.

Spora ilgim ise şöyle başladı. Ferit İnal Lisesi'nde okuyan Refik Ertem isminde bir arkadaşım vardı, iyi bir kürek sporcusuydu. O bana ilk olarak sporla uğraşma noktasında destek oldu. Bizim sınıftan ben ve Orhan Gültekin diye bir arkadaşımız onun vasıtasıyla Hisar'a gittik. Hisar'da kürek takımında yer aldık. Hisar'da kürek çekerek spora başlamış oldum.

Kutuplaşmadan da aslında sporla korunmuş oldum. Paşabahçe Ferit İnal Lisesi'nde voleybol takımında oynuyordum aynı zamanda. Arkadaşlarımın "kahveden çıkmama anlayışı"na bir tepki olarak da Hisar'da kürek çekmeye devam ettim.

Ayaktakiler: Sadık Safkan (antr.) - Mete Kavaksoyu - Alaattin Köseler - Nizamettin Köseler - Levent Şenoymak -Muzaffer Ayanoğlu - Ercüment Erim
Oturanlar: Murat Haznedaroğlu - Armağan Ömür - Ahmet Uludağ - Haludun Özkan - Mehmet Akıncı

Hem Sağcılar Hem Solcular Sporcu Kimliğime Saygı Duydu

Kürek takımı günden güne güçlendi. Ortaçeşme'den Hüseyin Turoğlu adlı çok iyi bir sporcu dâhil oldu takıma. O bizi daha da güçlendirdi. Bizim ekip, Marmara bölge ikincisi oldu, yarışmalarda derece almaya başladı. Daha sonra benim yapıma basketbol daha uygun düştü. Kardeşim Nizamettin Köseler de Beykoz Basketbol Yıldız Takımı'ndaydı. "Ağabey, sen gel; ihtiyacımız var," dedi. O çok iyi basketbolcuydu, güçlü bir sporcuydu. Onunla her zaman iyi bir ilişkim oldu. Öte yandan spordaki dayanışmamız bizi hep birbirimize daha yakın kıldı. O çok güçlüydü, şut yüzdesi çok yüksekti. Bizim zamanımızda birinin kardeşi olmanız sizin için önemli bir referanstı. Ağabeyiniz sevilirse siz de sevilirdiniz. Kardeşim de benim birlikte anılan, sevilen biriydi.

Ben de zaman içerisinde kürek takımını bıraktım. Ama benimle beraber kürek çeken arkadaşlarım Kürek Milli Takımı'nda devam ettiler. Onlara her zaman saygı duydum, Kürek Millî Takımı'na geçmeleri büyük başarıydı. Zaman zaman görüşüyoruz, gurur duyduğum isimler var aralarında. Ben ise Beykoz Basketbol Takımı'na geçtim.

"Siz Paşabahçe'den Beykoz'a giderken ne yapıyordunuz?" diye sorabilirsiniz. Benim sporcu kimliğim Beykoz'da da Paşabahçe'de de kabul gördüğü için iki mahalle arasında rahat gidip gelebiliyordum. Beykoz Spor Kulübü'nün basketbol şubesinde Yıldız Genç, A takımı olmak üzere on iki yıl basketbol oynadım ve sporcu olmanın ayrıcalığını hep hissettim.

Hem sağcı hem solcu gruplar sporcu kimliğimden dolayı bana saygı duymaya başlamıştı. Beykoz'da basketbol oynadığımız kulüpte, bugünkü binasının zemininde parke yerine arası iki santim açık kalaslar bulunuyordu.

Bu kalasların üzerinde top sektirerek oynuyorduk. Bütün fiziki koşullara ve zorluklara rağmen basketbola tutku ile bağlıydık. Çünkü bu sporu bize sevdiren Sadık Safkan Hoca ve Rahmetli Talip Ağabey gibi büyüklerimiz vardı. Bu şartlar altında İstanbul beşincisi olarak Türkiye Şampiyonası'na gittik.

Beykoz Yıldız Basketbol Takımı. (Alaattin Köseler ikinci sırada soldan üçüncü)

Beykoz Yıldız Basketbol Takımı ile Darüşşakafa mücadele ederken

"Git Hayatını Kurtar!"

Hayatımın dönüm noktalarından biri de, babamın benimle yaptığı kısa bir konuşmadır ve sinemacılık yıllarıma dayanır. Babam ne kahvaltı eder ne de öğle yemeğini bizimle yerdi. Sabah erkenden evden çıkardı babam. Bu içimde bir ukdedir. Babamla çok az vakit geçirmiş olmak beni hep üzmüştür. Akşam yemeklerinde babamla aynı sofrada olamamak bana o kadar dokunmuştur ki bu yüzden eşim ve oğlumla her sofrada yan yana olmaya azamî gayret ediyorum. "Benim hissettiğimi oğlum hissetmemeli," diyerek hep buna dikkat ettim.

Sinemayı gece yarısı çok geç saatlerde kapatıyorduk. Sürekli koşuşturan, canını dişine takan babam çok duygusaldı ama başımızı okşadığını hatırlamıyorum. Sebebiyse ailemin ataerkil olmasıydı zannediyorum. Bir gün yine çalışıyorum, bilet veriyorum. Babam geldi, "Oğlum, benim hayatım burada geçti. Sen kendini kurtar, git oku" dedi. "Nasıl gideyim?" dedim. Bir an durdu ve "Çalış ve başar" dedi.

Artık kendim için bir adım atmam gerekiyordu. Babamın o sözü beni çok etkilemişti. O yıllarda da üniversiteyi kazanabilmek için kurslara gidiliyordu. Ben de öyle yaptım. Hem çalıştım hem de Şişli'de bir üniversiteye hazırlık kursuna gittim. Sonra üniversite sınavına girdim. İlk sınavda aldığım puan, ancak Şişli'de bulunan İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne yetiyordu o tarihte. Siyasal bilgilere kayıt yaptırmamız için açıklanan taban puan altında- okulu kazanmasına rağmen kayıt yaptırmayanların sayısı oranında- sizin aldığınız puana düşmesini bekliyordunuz. Sonrasında size puan geldikçe o okula kayıt yaptırabiliyordunuz. Fakat o dönemde siyasal çok hareketliydi ve orada bir yandan sağlıklı bir eğitim imkânı yoktu, bir yandan da puanlamada belli sol gruplar öncelikli oluyordu. Şunu

demek istiyorum: Sol görüşün yoğun olduğu bir liseden gelmeniz de yeterli olmuyordu. Başka türlü bir sıralamanın olduğu kanaatindeyim. Siyasal bilgilere giremeyince, o sene üniversiteye girememiş oldum. Ama vazgeçmedim tabii, kendimi kurtarmak için tekrar kursa gittim Beşiktaş'a.

Bir sene kaybetmiştim. Bir sene kaybettikten sonra lisede almış olduğumuz eğitimin yetersizliğiyle bir defa daha yüzleşmek zorunda kaldım. Gayret ederek lisedeki olaylar sebebiyle öğrenemediğim konuları baştan ele aldım, bu defa daha iyi bir noktaya gelmiştim.

Çalışırken de aynı zamanda sinemada çalışmayı bırakmamıştım. İyi bir dershanede, iyi bir eğitim aldıktan sonra, ikinci sene üniversite sınavına girdim ve Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nü kazandım ve Kadıköy Kampüsü'nde üniversite hayatına başladım.

Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü öğrencileri (Alaattin Köseler birinci sırada soldan üçüncü)

Mimarlığı, Basketboldan Arkadaşım Sayesinde Seçtim

Neden başka bir bölümü seçmediniz diye sorarsanız hemen anlatayım. Beykoz Basketbol A Takımı'nda, mimarlıkta okuyan Bülent Çolak isminde bir arkadaşım vardı. Kendisi benden birkaç yaş büyüktü. Bir gün antrenman sonrası, "Maketi yetiştiremiyorum, bana yardım eder misin?" dedi. O gün evine maket yapması için yardım etmeye gittim. O maket beni çok etkiledi. Canla başla uğraştım ve o maketi bitirdim. Tabii o bana anlattı nasıl yapılacağını, teknik olarak beni destekledi, yani o yönlendirdi beni. O maketten sonra ben bu işi yaparım, yani bu mesleği yaparım, diye düşündüm.

Tabii, mimarlık yalnızca maket yapmaktan ibaret değil. Ama ilkokuldan gelen, teknik konuda veya görsel olarak çizebilme yetim vardı. Bu yüzden ben bu işi yaparım, başarırım dedim. Çünkü o dönemlerde, bilgisayarlarda proje çizimi yapılmıyordu; yani karakalem teknik çizimler gerekiyordu. Aynı zamanda bazı sınavlara giriyordunuz, karakalem sınavlarına giriyordunuz, vesaire. Türkiye'de ne kadar mimarlık fakültesi varsa, bütün tercihlere yazdım ve Yıldız Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'ni kazandım ve üniversiteye kaydoldum.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nin Dönüşümü

1911 yılında kapılarını eğitime açan üniversite, 1937 yılında İstanbul Teknik Okulu (İTO) adını alarak yeniden yapılandırılır. Mimarlık Fakültesi ilk olarak 1942-1943 öğretim yılında öğrenci kabul eder. 1959-1960 ders yılında bir yıllık ihtisas programı açılarak iki aşamalı eğitim-öğretime geçilir. Okul tarafından "Yüksek Mimar" unvanı verilmeye başlanır. 1971'de Mimarlık Bölümü bağımsız Mimarlık Fakültesine dönüştürülmüştür. Kurum 1982'de Yıldız Üniversitesi adını almış, aynı yıl Mimarlık Fakültesi bünyesinde Şehir ve Bölge Planlama Bölümü kurulmuştur.

Zor Şartlar Altında Okuduk

Yakın siyasi tarihe bakarsanız, Türkiye'nin ekonomi politiğinde, sosyokültürel atmosferinde 1977 ile 1979 yıllarının önemli bir yere sahip olduğunu görürsünüz. Çünkü eğitim kurumları misyonunu yerine getiremiyordu, gündelik yaşam çalkantılı ve tehlikelerle doluydu. Öğrencilerin perspektifinde ise savaş yıllarına benzer sıkıntılı bir süreçti. Orada eğitim aldığımız günlerde, öğrenci liderleri sınıfa gelip, "Bugün yürüyüş var. Şurada miting yapacağız," diyorlardı. Biz derslerimize odaklanmak isterken sınıflar boşaltılıyordu mesela. Rüzgârın önündeki yaprak gibiydi gençlik. Herkes yönlendirilen noktaya doğru gidiyordu.

Üniversite anılarım bütün bu zorlukların gölgesinde kalıyor. Başlangıçta en üst katta ders görüyorduk. Bugün Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi adını aldı. Kadıköy'deki o binanın çatı katı devamlı akardı. Şöyle düşünün: Çatıdan şıp şıp su damlıyor. Sizse o kadar olayın ve kargaşanın içinde duruma adapte olup proje çiziyorsunuz. Var gücünüzle iyi bir şeyler çıkarmaya çalışıyorsunuz ama yağmurlu günlerde el emeği ile çizilen projelerin bir damlayla mahvolma ihtimali var. İşte biz akan çatının altında proje çizmeye, bir şeyler öğrenmeye çalışıyorduk.

1980 Darbesi'ne giden yolda yaşanan toplumsal çatışmalar gençlerin hayatını olumsuz etkiledi

Bindiğim Otobüs Silahla Tarandı

O dönemin akademisyenleri için "idealist" demek yerinde olacaktır. Diyebilirim ki her biri, elinden geldiğince ve fiziki, siyasi atmosfer el verdiğince iyi bir eğitim vermeye çalışıyordu. Onların bütün bu özverisine rağmen lisedeki gibi burada da dersler yarım kalıyor, eğitime ara veriliyordu. Zaman zaman ne yazık ki eğitim, hayatta kalma mücadelesinin gölgesinde kalıyordu. Her gün birileri yaralanıyor, çatışmalarda ölüyordu. Spor bu dönemde de benim için deyim yerindeyse can simidi oldu. Benden büyük ve olgun insanlarla arkadaşlık etmeme imkân veren spor, beni koruyordu. Okul takımında da birlikte oynadığım üst sınıflardaki bazı arkadaşlarla diyaloğum hep iyi oldu. O kadar ki ağırlıklı olarak onların derslerine giriyordum. Anlayacağınız kendimize özgü bir grup yapısı içerisinde var oluyor, üniversiteyi bütün bu kaosun içinde tamamlamaya gayret ediyorduk.

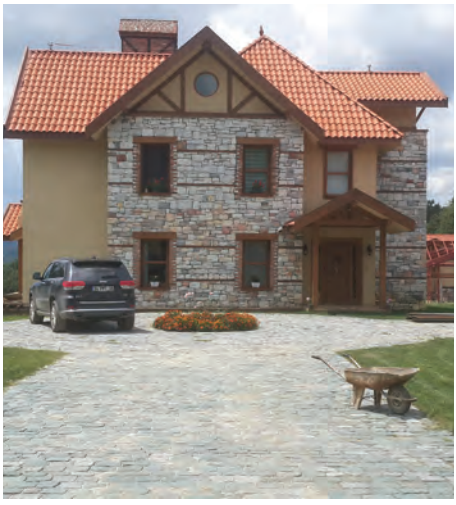
Toplumsal olaylar git gide hızlanıyordu. Tabii o dönemde de hareketler yine vardı. Ben üniversiteye 1979 girişliyim. O kadar çok olay yaşanıyordu ki hangisini anlatacağımı bilemiyorum. Benim de içinde olduğum otobüs taranmıştı bir keresinde. Bazen böyle tesadüfen yaşadığımız garip olaylar oluyordu hayatta. Üniversitede her türlü eğilimden öğrenciyle iç içe oluyorsunuz, etkileşiminiz oluyor. Okulum sol ağırlıklı bir üniversiteydi ama sağ tandanslı öğrencilerle de iletişim hâlindeydik. Zaten ülkenin genelinde yaşanan ayrışmaların tamamı Türkiye'ye zaman kaybettirmiş acı hadiselerdi ve bunu biz gençler engelleyecek durumda değildik.

Şişli Emlak Caddesi'nde apartman projesi ve uygulaması

Şişli Teşvikiye Caddesi'nde apartman projesi ve uygulaması

Kırklareli Demirköy'de çiftlik evi projesi ve uygulaması

Kırklareli Hamdibey köyünde butik otel projesi ve uygulaması

Mimarlık Hayatıma Nişantaşı'nda Başladım

Mezuniyetten sonra okulda aldığımız eğitimi yaşama geçirmek için Nişantaşı'nda rahmetli Mimar Ersin Bener'in yanında çalışmaya başladım. Müteahitlik yapıyordu. Kat karşılığı anlaştığı projeler vardı. Ben uygulama projelerini çizdim ve şantiyede bu projeleri uygulamaya başladım. Önce Şişli Emlak Caddesi'nde, sonra Teşvikiye Caddesi'nde ve son olarak da Nişantaşı Caddesi Şakayık Sokak'taki inşaat projelerinin uygulamalarını yaptım.

Tekrar o firmaya dönmek, kariyerimi yükseltmek için kısa dönem askerliği tercih etmiştim. Çalıştığım firmanın sahibinin dayısıysa askerde muhabere sınıfından bir albaydı. Ondan gerekli bilgileri alarak, Ankara Muhabere Okulu'nu yazdım. Elimden geleni yaptım ve ilk tercihim olduğu için istediğimi elde ettim. Böylelikle Ankara Muhabere Okulu'na kısa dönem askerliğe gittim. Okulun hemen yakınında Keçikıran Dağı vardı. Dağa iki yüz metrelik atış poligonu yapmak için askeriye makinelerle dağı deliyordu. Dağılan taşları bize toplatıyorlardı. Nasıl bir karmaşa var anlatamam. Taş işçiliğinin ötesinde bir emekten ve yorgunluktan bahsediyorum. Öyle bir askeri sistem ve talimden geçtiğimiz bir kısa dönem askerlik yaptım.

Alaattin Köseler askerde bölük flamasını taşırken

Askerliğimi Ankara Muhabere Okulu'nda Yaptım

İçinde bulunduğumuz durumu anlamanız için bir örnek vereyim: Askeriyede su içmek için su deposu olarak kullanılan büyük bir tanker vardı. Taş taşırken deponun oradan birisi düdük çalıyordu. O sesle beraber mola veriyorduk. Nefes nefese, bitik bir hâlde su kuyruğuna girerdik. Eğer ikinci düdüğe kadar su içebiliyorsanız şanslıydınız, ikinci düdüğe kadar su içemediyseniz tekrar taş taşımaya dönüyordunuz. Bir de iklim koşullarını da hatırlatmış olalım. O yıl Ankara'da beklenenin çok ötesinde bunaltıcı bir sıcaklık yaşanıyordu.

Adeta her düdük sesinde mahşeri bir kalabalık, su için sıraya girmeye çalışıyordu. O iri, insanın vücuduna zarar veren taşların üzerinde birbirini ezerek bir bardak su içme savaşı veriyorlardı. Bu sıkıntılı günleri oradaki hiç kimsenin unutması mümkün değil sanırım. Çilemi tamamladıktan sonra usta er oldum. İnşaatçı olduğum için, beni bu işlerin başına getirdiler. Çalması için dört gözle beklediğim o acı düdük sesi artık benden geliyordu. İçimi acıtan sistemde o düdüğü çalan artık bendim. Bu insana ikircikli hissettiren, acı bir şeydi doğrusu. Neyse ki daha sonra taburun garaj çavuşluğunu verdiler. Ankara'nın tüm torpillileri de o dönem Mamak Muhabere Okulu'ndaydı. Onlar rahat rahat evlerine giderlerdi, İstanbullu olarak işin çilesini çekmek bize düşerdi.

Alaattin Köseler Ankara Muharebe Okulu'nda askerlik yaparken (Sağdan birinci)

Bölük Komutanım Basketbolu Severdi

Spordan uzaklaştığım düşünülmesin. Basketboldan uzak kalmadığımı söylemeliyim ama hayatımın en zor basketbol müsabakalarına askerdeyken katıldım. Bölük komutanımız basketbol tutkunuydu. Taş taşıdığımız zamanlarda ara ara mola verdirir, bize basketbol oynatırdı. Bazen de eğitim alanından gelip kan ter içinde -o dönem 2. ligde oynuyorum- susuzluktan kırılmış bir vaziyette postallarla maç yapardık. Tekrar öğleden sonraki eğitime katılabilmek için tek lokma yemeden eğitim alanına koşardık.

Bir soluk aldığımızı düşünebilirsiniz fakat saatlerce su bile içemeden oynuyorduk. Basketbol sahasında çalmasını beklediğiniz düdük, suya koşmanızı sağlamıyordu.

Alaattin Köseler askerlik devre arkadaşları ile birlikte

Türk Petrolün sahibi Aydın Bolak, Y. Mim. Aydın Yüksel, Proje Md. Hakkı Tankut, Şantiye Şefi Erdoğan Bey, İnş. Müh. Akif Bey ve Teknik Kadro ile birlikte Alaattin Köseler (Sağdan üçüncü)

Antalya Side Turtel Tatil Köyü projesinde çalışırken

Belediye Başkan Adayı Olmaya On Beş Dakikada Karar Verdim

Askerlik görevimi tamamladıktan sonra, Nişantaşı'ndaki proje uygulamalarını bitirmek için tekrar şirkete döndüm. Askerdeyken imtihanına girip kazandığım Mimar Sinan Üniversitesi İç Mimarlık Fakütesi'ndeki Yüksek Lisans eğitimime devam ediyordum. Askerlik vazifesinden sonra şirketime döndüm. Yüksek lisans eğitimimi alırken çalışmaya devam ediyordum. Daha sonra kendi şirketimi kurdum ve projeler üretmeye başladım.

Çiftlik evleri yapmaya başladım. Silivri'de, Yalova'da proje ve uygulamalar yaptım. Hep şehir dışına gidip geliyor, nefes almadan proje üretiyordum. Bu işlerin ardından Side'de Turtel Sorgun diye bir tesis yapılmasına karar verilmiş. Türk Petrol'ün sahibi Aydın Bolak, İstanbul'dan bir ekip topladı ve ben de bu ekibin içerisindeydim. Hep beraber Antalya Side'ye gittik. Alman ortaklı, dört yüz elli yataklı tatil köyü projesini hayata geçirdik. Dr. Y. Mim. Aydın Yüksel ile beraber mevcut projeleri uyguladık ve tatil köyünü açtık.

İşim gereği belediyelerle sürekli iletişim hâlindeyim. Bahçeşehir Ticaret Merkezi projelerini, Dr. Mimar Aydın Yüksel ile birlikte hayata geçirdik.

Hazırladığımız projelerle ilgili süreci prosedürleri yerine getirmek adına devamlı talep eden taraftayım tabii. Politikaya girmeden bir süre önce Silivri'de çiftlik evleri inşa ediyordum. Bu çiftlik evlerinin hem projelerini çiziyor hem de uygulamalarını yapıyordum. Bir gün şantiyede çalışırken telefonum çaldı. Paşabahçe'deki evimizin zemin katında, Eczacı Metin Birgören ağabeyimiz vardı. Kendisi o dönemde Demokratik Sol Parti Beykoz İlçe Başkanı'ydı. Aynı zamanda Paşabahçe'nin sevilen, güvenilir simalarından biriydi. Telefonda

bana “Alaattin, yarın bir gel de görüşelim,” dedi. “Nedir ağabey, hayrola” dedim. “Gel, konuşuruz. Partiyle ilgili seninle görüşmek istediğim önemli bir konu var. DSP’de aktif rol almanla ilgili konuşmalıyız,” dedi. “Tamam, ağabey, gelirim,” dedim ve gittim. Ertesi gün, “Ben belediye başkan adayı olacağım. Seçimi kazanırsam, teknik başkan yardımcısı olur musun?” dedi. Kendi kendime, bizim çocukluğumuzu biliyor, elinde büyümüşüz, vardır bir bildiği, diye düşündüm.

“Ağabey, sen başkan ol, ben memnuniyetle sana yardım ederim,” dedim. Böyle bir konuşma geçti aramızda. Daha sonra beni partiye üye yaptı ve DSP’ye üye oldum. İldeki toplantılarına gidip geliyordu, seçim yaklaşıyordu.

Fakat Metin Birgören seçimlerde aday olmadı. Neden böyle bir karar verdiğini yıllar sonra anlamış oldum. O dönem seçim anbean yaklaşırken il başkanı, toplantılardan birinde tüm ilçe başkanlarına, “Belediye başkan adayı olmak isteyen kim varsa, toplantıyı terk etsin. Sonra onlarla tek tek konuşmak istiyorum,” diyerek bir açıklamada bulunmuş. O arada Metin Birgören, kendisi cesaret edememiş diye yorumluyorum. Ama tabii ne düşündüğünü de tam bilmiyorum. O toplantıdan çıkmamış ve adaylığını söylememiş. İl başkanı tekrarlamış, “Aday olacağını söylemeyen arkadaşları aday yapmayacağım, bilginiz olsun. Kim aday olmak istiyorsa bir an evvel çıksın. Sonra bana mazeret üretmeyin,” demiş. Birgören, yine çıkmamış. Bunun üzerine başkan onu adaylar arasına almamış. Tabii, ben bunları daha sonradan öğreniyorum.

1999 Belediye Başkanlık seçimlerinde Alaattin Köseler'in seçim afişi

İl başkanı da o dönemde beni ilçe başkanı olarak düşünüyormuş. Düşüncesi DSP'nin ilçe başkanı olarak beni seçmekmiş. Süreç içinde öyle bir noktaya geldi ki bir gün beni çağırdı, "Gel, tanışalım" dedi. Belli bir süre konuştuk sonra o malum kırılma anı geldi.

"Şu ana kadar seni dinledim, çevreden de aileyle ilgili veya toplumla bağlantılı bilgileri aldım. Şimdi odadan çık! Sana tam tamına on beş dakika müsaade. Belediye başkanlığına aday olmak istiyorsan gel, bana söyle" dedi. Şaşırıp kaldım, on beş dakikada nasıl bir karar verilir, bilmiyorum. Hiç düşünmediğim bir teklifle karşı karşıyayım. Metin Ağabey beni çağırdığında işlerin belediye başkanlığı noktasına geleceğini düşünmemiştim. Gelin görün ki o on beş dakika bana çok uzun bir süre gibi geldi. Zamanın genişlemesi denen şeyi, o gün yaşadığımı söyleyebilirim. Zihnimde sorular dönüp duruyordu. "Yapabilir miyim, yapamaz mıyım?" Zira ben o zaman ülke genelindeki siyaseti takip ediyordum; ancak Beykoz'daki yerel siyasete hakim değilim. Henüz otuz dokuz yaşındaydım. Siyasete hiç girmemiştim ama on beş dakikanın sonunda teklifi kabul ettim.

Hepinizin bildiği üzere siyaset çok farklı bir mecra. Toplumun her kesimiyle, bütün sınıflarıyla iletişimde oluyorsunuz. Daha evvel bir meclis üyeliğim olsa, prosedürleri bilsem, toplumla dirsek temasım yoğun olsa, daha rahat olurdum. Öbür türlü, bir tık daha yukarıdan başlıyorsunuz. Yani bu basamakları birer birer tırmananlar, politikanın ruhunu bilenler için işler biraz daha kolay halledilebilir oluyor. Bense bu basamakları atlayarak Beykoz gibi önemli, değeri yüksek bir ilçenin belediye başkanlığının sorumluluğuna talip olacaktım. Bütün bunları hızlıca düşünüp bir anda, "Her ne olursa olsun bana güvenildiyse ben de herhâlde başarırım," dedim. Döndüm odaya, "Yapabilirim Sayın Başkanım," dedim. DSP İl Başkanı Hasan Fehmi Yavuzal da hiç şaşırmadan "Tamam," demekle yetindi ve henüz kırk yaşında bile değilken belediye başkanlığının ağırlığı altına girmeye karar verdim.

Alaattin Köseler DSP İl Başkanı Hasan Fehmi Yavuzalp'in teklifi ile 1999 yılında belediye başlanlığı seçimlerinde aday oldu

DSP Milletvekili Yücel Erdener ile...

DSP İl Başkanı Mikail Yağcı (solda) ve Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül ile...

DSP İlçe Yöneticileri ile...

DSP İl Başkanı Mikail Yağcı (solda) ve Şişli Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül ile...

Listeyi Seçim Kurulunda Gördüm

Bu on beş dakikalık hayati kararımın sonucunda Demokratik Sol Parti (DSP) beni Beykoz Belediye Başkan Adayı olarak 1999 yerel seçimlerinde aday gösterdi. Ancak seçime girecek meclis üyeleri ve başkanlık listesi, Seçim Kurulu'na verilecek olan liste bana verilmedi. Ben daha önce görmem gereken bu listeleri ilk kez Beykoz Seçim Kurulu'nda gördüm. Liste, diğer belediye başkan adaylarının listelerinden toparlanılmış bir listeydi. Bana göre işin en sıkıntılı, yorucu kısmı da buydu. Onlar arasındaki çekişmeli ilişkinin, siyasal rakip pozisyonundaki gerginliğin yansımasını, uzunca bir süre yaşadım. Bunu belediye başkanlığının en zor zamanları ilk dönemde de ne yazık ki yaşamak zorunda kaldım. Buna rağmen, seçim periyoduna girdiğimizde, herkesin küçük de olsa çam sakızı çoban armağanı maddi katkılarıyla seçim çalışması başladı. Bu katkılar çok önemliydi gerçekten. Herkes bu dayanışmayla aidiyet duygusunu yoğun olarak hissetti. Bir siyasi görüşe gönül vermenin en güzel yanlarından biri de bu tür zamanlarda ortaya çıkan dayanışma hâlidir zaten. Düşünün herkes gücü yettiğince "Çorbada tuzum olsun," diyor. On lira veren de vardı, yüz lira veren de... Herkesin seçim kampanyasını sahiplenmesi bana doğru karar verdiğimi hissettirmişti.

Rahşan Ecevit ve Bülent Ecevit mitinglerinde toplulukla selamlaşırken

İmar Sıkıntıları Beykoz'un Başkan Seçiminde Etkiliydi

Beykoz'un meskûnları yerel seçimlerde bir strateji uyguluyordu. Ülkede seçimi kazanan parti, Beykoz yerel seçimlerinde avantajlı bir pozisyona geliyordu. Bu bir sorunu kaynağından çözme arzusuna dayanıyor. Senelerdir mülkiyet ve imar meselelerinden mustarip Beykozlular böyle bir hâl çare bulmayı deniyordu. İmar ve tapu konusunda, "Böyle bir beklentiyi kim çözer?" denildiği zaman, mutlaka iktidarın çözebileceğini varsayarak onun ilçesine oylarını veriyordu. Ayrıca DSP'nin orada seçimi kazanacak bir oyu yoktu. Yani diğer partilerin de oy alması lazımdı. Anavatan Partisi'nin (ANAP) adayı oy almalıydı, Doğru Yol'un adayı oy almalıydı. Bir başka ifadeyle oy dağılımı öyle olmalıydı ki orada seçim alınsın.

Seçim kampanyasının organizasyon kısmında yetersizlikler söz konusuydu. Ekipman olarak çok yeterli değildik. Kampanyada bir arkadaşımızın cipi vardı, onunla her yere yetişmeye çalışıyorduk. Elimizdeki tek aracın üzerine çıkıp halkı selamlıyordum. Onun dışında belki üç dört arkadaşın daha otomobili vardı. Şimdiki seçim çalışmalarındaki gibi şatafatlı, büyük bütçelerin ayrıldığı bir tablo söz konusu değildi. Herkes elinden gelen çabayı gösteriyor, dayanışma ile bu ağır sürecin altından kalkmaya çalışıyorduk.

Düşünün seçim konvoyu yapacak bir gücümüz olmazdı belki ama arkadaşların özverisiyle o da mümkün olmuştu. Daha doğrusu her şeyi, toplumsal bir destekle, mütevazı bir yaklaşımla yerine getirebildik. Ülkenin ve özelde Beykozluların yani Demokratik Sol Parti'ye ve Allah mekânını cennet eylesin, rahmetli Ecevit'e büyük teveccühü vardı.

Alaattin Köseler, başkanlığı döneminde mahalle ziyaretlerinden birine giderken

Yürümekten Ayakkabım Yırtılmıştı

Seçim çalışmaları sürerken ilçede fabrikaların kapanma söylentisi de gündeme oturmuştu. Henüz hiçbir fabrika kapanmamıştı fakat kapanma söylentileri vardı. Sendikalar büyük bir gayretle bu bilgiyi yaymaya çalışıyor, fabrikalarda çalışanlar da sürekli bu duyumu dillendiriyorlardı. Bu söylentinin yankısı sahaya da vuruyordu. Fabrikaların kapanmaması için de orada çalışanların ve ailelerinin de DSP'ye güveni tamdı.

Sanayinin, emeğin ayakta tuttuğu Beykoz'da fabrikaların kapanması demek, bütün bir ilçenin zarar görmesi anlamına da geliyordu. İki ay boyunca bu konuyu da göz ardı etmemeye gayret ederek yoğun bir seçim kampanyası izledik. O zaman tam tamına otuz iki ilçe vardı İstanbul'da. Dönemin parti genel merkezinden ilçelere talimat gelmişti. Genel merkez tek bir ağızdan siyasi söylemin şekillenmesi gerektiği kanaatindeydi. Buna göre, adayların çok fazla konuşması, seçim vaatleriyle konuşmalarını çeşitlendirmesi gereksizdi. Bütün adaylara yalnız şunlar söylendi: "Olabildiğince insanlara gidin, kapısını çalın. Sokakta gördüğünüzde elini sıkın ve kendinizi tanıtarak temasta bulunun. Bütün çabanız toplumla temas etmek olsun."

Bu tavsiyeye uymayı kendime ilke edindim diyebilirim. Ben o günlerde hayatım boyunca yürümediğim kadar yol yürüdüm. Sıkmadığım kadar el sıktım ve ömrüm boyunca sarılmadığım kadar insana sarıldım, kaynaştım. O günlerde yaşadıklarımı özetlememi isteseniz, "Ben sayısız insanın hayatına dokundum," derim. O kadar çok yeri dolaştım, o kadar çok çabaladım ki insanlarla temas kurmak için bir gün ayakkabımın altının yırtıldığını fark ettim. O yırtık ayakkabı bana güç verdi ve elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilerek kampanya boyunca motivasyonumu hiç ama hiç kaybetmedim.

Azim ve adanmışlığın yanında bir faktör daha seçimleri kazanmamda etkili oldu. Bunu hep bildim ve şimdi de söylemek isterim. Dedelerimin ve ailemizin Beykoz'da bir nüfuzunun olduğunu belirtmiştim. Herkesin sevdiği saygı duyduğu birinin torunu olmam da bana güvenilmesine katkıda bulundu. Benim için o dönem, "Bu genç çocuğa söyleyin, boşuna dolaşmasın, seçim falan alamaz," dediklerini duydum. Ben de cevap olarak dedim ki, "Ben yalnız değilim ki, bir tarih var arkamda." Çünkü çocukluğumda CHP ilçe kongreleri bizim sinemada yapılıyordu. Ayrıca İsmet İnönü, CHP Genel Başkanı iken Beykoz'a geldiğinde dedem Ali Köseler ile görüşür. Sinemamınız önünde siyaset konuşur, ülke gündemini değerlendirir ve kahve içerlermiş.

Öyle yürüdüm, daha çok çalıştım, onları da mahcup etmemek anlamında yürüdüm. Farklı bir siyasi görüşe sahip meclis üyesi bir arkadaş daha sonra bana, "Sen, tahmin ettiğimizin ötesinde bir performans gösterdin. Bu nasıl oldu?" dedi. Ben de ona benzer minvalde bir cevapla, "Bir geçmiş var; bu geçmiş önemli. Bunu yok sayamazsınız," dedim. Çünkü insanlar arkada bıraktıkları izlerle anılıyorlar. Yani maziniz iyiyse iyi, kötüyse kötü olarak sizinle birlikte arkanızdan geliyor. Geçmişiniz, geldiğiniz aile, inandığınız siyasi düşünce sizin kimliğinizin en önemli öğeleri. Bunu, beni başkanlığa götüren o zorlu süreçte bir defa daha anlamıştım.

Seçimi kazandıktan sonra Anıtkabir ziyaretinde bulundu

Başkanlık Ofisine Fatura Yağıyordu

İki aylık seçim sürecini alnımızın akıyla ve halkın teveccühüyle kazandıktan sonra "Bismillah," diyerek makama oturduk. Kısa bir süre sonra tebrik akışlarının ardından kâğıt akışı da başladı; elektrik, su, telefon faturaları, vergi beyannameleri yağmaya başladı. Benden önceki dönemde Yücel Başkan belli bir sisteme bağlamış bu işi. Öyle bir iki tane değil, anormal bir yığılma oluyordu. Her yer kâğıtla doluyordu. Borcunu, faturasını ödeyemeyen başkanlığa geliyor ve bu faturanın ödenmesini istiyordu. Binanın altındaki vezne gibi yukarıda da sistem böyle işliyordu. Tabii takdir edersiniz ki şaşırdım önce, "Nasıl yani? Ne yapacağız?" dedim. Böyle bir bütçemiz de yoktu. Çaresizlik içinde sordum belediyedekilere: "Nasıl ödeyeceğim bunları?"

İlk toplantıda "Buna bir formül bulalım," dedim. Belirli bir süre içinde rayına oturan bu sistem Beykozluları mağdur etmemek adına devam etti. Sıkıntıya düşen samimiyetime binaen direkt makama geliyordu. Mesela; bir ameliyat tarihi ileri bir vakte verilmiş ama ameliyatın aciliyet durumu varsa bunu öne çekmek için girişimlerde bulunuyorduk. Böyle birçok ameliyatı erkene aldım. Amcamızın birisi geliyor, "Oğlum benim ağrılarım artık dayanılır gibi değil, ne olur hastaneyi sen ara," diyordu. Onu kıramayıp hastaneyi aradım ve ameliyatını mümkün olabildiğince öne aldırdım.

Alaattin Köseler, 1999 yerel seçimlerini kazandıktan sonra Beykoz Belediyesi Başkanlık makamında

Eski Belediye Başkanıyla İstişare Ettim

Ben makamı rahmetli Yücel Çelikbilek'ten devraldım. Ben henüz belediye başkanlığının ruhunu anlamaya çalışırken bir gün telefon geldi. Kendisi benimle görüşmek istiyordu. Bu teklife hemen döndüm ve Burunbahçe'de, bugün belediye tesisinin olduğu yerde kendisiyle yemek yedik.

O yemekte bana, yaşadığı zorlukları, kimlere dikkat etmem gerektiğini, kısacası belediyede yaşadığı tecrübeyi aktardı. Bu benim için oldukça önemli bir görüşmedir. Zira rahmetlinin bu nezaketi ve daveti her şeyin siyasi rekabet olmadığının da bir göstergesiydi. Orada altını çizdiği şeyler, süreç içinde hakikaten bana bir rehber oldu.

Beykoz'un belediye başkanları bir arada (Soldan sağa Muharrem Ergül, Alaattin Köseler, Yücel Çelikbilek, Şevket Arıkan, Ali Zengin)

Alaattin Köseler belediye başkanı seçildikten kısa bir süre sonra Firdevs Köseler ile evlendi

Belediye Başkanlığından Sonra Mutluluk da Kapımı Çaldı

Belediye başkanı olmadan önce Yıldız Teknik Üniversitesi'nden çok yakın arkadaşlarımdan biri İngiltere'ye gitmeye karar verdi. "Mimarlık okudum ama pilot olacağım," dedi. Beni de eğitim almak üzere İngiltere'ye gitmek için ikna etmeye çalışıyordu. Bense maddi olarak yurt dışına gidip bir hayat kuracak güçte kendimi görmüyordum. Onunla gitmeyi çok istedim ama olmadı. O gitti, bense burada yoluma devam ettim. Bu arkadaşım eğitim hayatımda etkili olamadı belki ama hayatımı tümden değiştirecek, bana mutluluğu tattıracak insanla tanışmama vesile oldu.

Arkadaşım 1998 yılında, Türk Hava Yolları'nda pilot olarak göreve başladıktan sonra sevgili eşim Firdevs Köseler ile beni tanıştırdı. Eşimi tanıdığım anda onunla uzun bir yolculuğa birlikte çıkacağımızı hissetmiştim. Okuyan, araştıran, empati duygusu yüksek, sadakatli, vizyon sahibi biri olduğu hemen anlaşılıyordu zaten. Onun bu vasıfları siyasi hayatımda da bana yardımcı olacak, herkeste sıkça rastlamadığım özelliklerdi. Başkan olduktan kısa bir süre sonra evlendim.

Belediye başkanlığı, başkanlık ofisinden çıktığınız gibi üzerinizden çıkaracağınız bir ceket değil. O ceket, görev süresince üzerinizden atamadığınız bir sorumluluğu ifade ediyor. Aile hayatınızı, gündelik yaşamınızı tamamen kapsıyor belediye başkanlığı. Bazen zorlandığınız da oluyor. Örneğin ben o kadar yoğun çalışıyordum ki, 2001 yılında oğlumun doğumuna zor yetiştim. Doğumunu kaçıracağım diye o kadar çok korktum ki. Şişli'de bir hastanede doğum olacaktı ve doğuma kan ter içinde, ucu ucuna girildi. Hastanede biricik oğlumuzu ilk kez görünce de kendi kendime, "Evet herkes haklıymış. Babalık çocuğunu görünce başlıyormuş," dedim. Oğluma Ali ismini dedeme duyduğum bağlılık ve saygıdan dolayı koydum. Eren ismiyse eşimle birlikte karar verdiğimiz

ikinci isim oldu. Belediye başkanlığından sonra mutluluk da bir daha beni terk etmeyecek şekilde kapımı çalmıştı.

Soğuksu Mahallesi

Rüzgarlıbahçe Mahallesi

Beykoz'da Gecekondulaşmanın Önüne Geçilebilirdi

Beykoz'da başkanlık yaptığım dönemden önce Beykoz'un makûs talihi biraz yanlış çizilmişti. Bir dönem, daha evvel de bahsettiğim gibi, üretim merkezlerinin olduğu önemli bir ilçeyi yönetiyordum. Ancak bu üretim merkezlerinde çalışan insanların konut ihtiyacını karşılayacak planlama benden çok daha evvel yapılmalıydı. Mesela, Tekel'in arkasında işçi evleri diye bir bölge var. Orada bitişik nizam işçi evleri yapıldı. Ancak bu alandaki yapılaşma yeterli değildi. Bu alan genişletilebilirdi.

Beykoz Deri ve Kundura Fabrikası'nda çalışanlar için yakın bölgelerde kooperatifleşme şeklinde planlama vardı; fakat yetersizdi. Yine benzer bir biçimde Şişecam Fabrikası'nın arkasındaki İncirköy Mahallesi'nde de sosyal konut projeleri olmalıydı. Bunun tam aksine fabrikalara Anadolu'dan çalışmaya gelenler, birkaç yıl içinde akrabalarını ve yakınlarını da ilçeye çağırıyor. Emekçiler kazandıkları paralarla bir yer alıyorlardı, gecekondu diye tabir ettiğimiz evler yapılıyordu. Bu böyle yapılmasaydı, kaçak yapılaşma bu kadar çoğalmazdı Beykoz'da. Böylelikle nüfus artışına paralel olarak gecekondulaşma, çarpık yapılaşma da artmıştı. Bunlar planlanıp yapılabilirdi o tarihte.

Gecekondulaşmaya engel olmak adına uygulamalar yapılabilirdi. Böylelikle günümüzdeki hâlini alamadan gecekondulaşmanın önüne geçilebilirdi. Süreç içinde, bugünkü tarihe baktığımızda, 1980'li yıllarda İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı Boğaziçi İmar Müdürlüğü kuruldu. Yetkili bakanlık ve hükümetler, "Boğaziçi öngörünüm," dediğimiz bölgeyi kontrol altına almak amacıyla planlama çalışması yaptı. Bu çalışma neticesinde belli bir plan oluşturdular. Bu planlar yapılırken masa başında yapılıyordu. İşte orada büyük sıkıntılar oldu. Üretim merkezlerini kaldırıp yerine turizm tesisleri yaptılar.

Bir bakıma doğru adımlar da atılmıştı. Fabrikaların kurulduğu tarihte, fabrikalar deniz yolunu kullandıkları için o tarihte doğru bir uygulama olmuştu bu. Fakat, zamanla üretim noktaları olan fabrikalar, geri görünüm bölgelerine kaydırılabilirdi.

Başkan Köseler Paşabahçe Şişe-Cam işçilerinin direnişine destek verdi

Beykoz Paşabahçe Cam Fabrikası'nı birçok kez ziyaret eden Başkan Köseler, işçi ve ailelerini haklı direnişlerinde yalnız bırakmadı.

1934 yılında kurulan Paşabahçe Cam Fabrikası, -Tekel İçki ve Beykoz Deri Kundura Fabrikaları'yla birlikte- Beykoz'un ekonomik anlamda can damarını oluşturuyor. Ünü yurt dışına taşmış ve ismi 'marka'ya dönüşmüş olan Cam Fabrikası, 22 temmuz tarihi itibariyle 'zarar ettiği' gerekçesiyle üretimini durdurdu ve çalışanlarına on beş gün süreyle ücretli izin verdi.

Belediye Başkanı Köseler de, işyerini terk etmeme kararı alarak, fabrika bahçesinde oturma eylemine başlayan bu direniş süresi içinde, işçilere değişik zamanlarda bir çok kez ziyarette bulundu. Bu ziyaretlerin ilkinde 25 temmuz perşembe günü öğle saatlerinde, Başkan Alaattin Köseler, Başkan Yardımcısı Ahmet Şen ve Belediye Meclis Üyelerinden Doğan Bingöl, Cemal Şener, Mehmet Görensel ile birlikte Paşabahçe Cam Fabrikası'na gitti. Fabrikanın önünde oluşturulan polis barikatını güçlükle geçerek çalışan işçilerle bir araya gelen Köseler, burada yaptığı konuşmada, "Sevgili Şişe-Cam işçileri yalnız değilsiniz! Kapatılmak istenen fabrikaya karşı verdiğiniz haklı mücadelenizi destekliyorum. Bu fabrikanın kapatılmaması için de gerekli yerlere başvurularda bulunduk!" dedi.

Bu arada, fabrika bahçesinde oluşturulan karton barakalarda işçi ailelerini ziyaret eden Başkan Köseler, işçi eş ve çocuklarıyla sohbet edip dertlerini dinledi. Bir ölçüde kimi ihtiyaçlarına cevap verdi.

Henüz sözleşme imzalanmadığı halde, Belediye işyeri temsilcilerini de yanına alarak 27 temmuz cumartesi günü Şişe-Cam'a bir ziyaret daha gerçekleştiren Başkan Köseler, bu kez de cam işçileri tarafından daha büyük bir sevgi ve coşkuyla karşılandı. Kristal-İş Sendikası Beykoz Şube Başkanı Gençali Özdemir de, Başkan ile birlikte işçiler arasında dolaşarak onlarla görüştü.

Başkan Köseler, 29 temmuz pazartesi günü de Belediye işçileriyle gerçekleştirilen toplu sözleşme imza töreni sonrasında DİSK temsilcileri, Belediye işyeri temsilcileriyle birlikte bir kez daha Şişe-Cam'a ziyarette bulundu. Bu ziyaretinde de yine Paşabahçe işçileriyle bir süre karşılıklı konuşan Köseler, 26 temmuz günü DSP İl örgütünü ziyaret eden Başbakan Yardımcısı Şükrü Sina Gürel'e Paşabahçe Fabrikası'nın kapatılmaması yönünde bir dosya verdiğini işçilere aktardı.

Bu arada, Beykoz işçisine Paşabahçe halkı da büyük destek veriyor.

6 ağustos gecesi ellerinde taşıdıkları pankartlarla genci yaşlısıyla birlikte fabrika önüne yürüyen Paşabahçe sakinleri burada el ele tutuşarak bir zincir oluşturdular.

22 temmuz'dan bu yana direnişini sürdüren Paşabahçe Fabrikası'nın işçilerine son olarak 5 ağustos pazartesi günü Şişe-Cam Yönetimi'nden dayatılan tek taraflı açıklamada, Beykoz fabrikası çalışanlarının hizmet akitlerinin 6 Ağustos 2002 tarihi itibariyle sona ereceği bildirilerek şu an çalışanların Türkiye genelinde mevcut öbür fabrikalara dağıtılması, emekliliği dolan işçilerin ise tazminatlarının ödenmesi yoluyla emekli edilmesi şeklindeki bir çözüm paketinin yürürlüğe konulacağı bildirilmekte.

Öte yandan, Fabrika, başka illerdeki fabrikalarda çalışmak isteyenlerin başvurusu için 9 ağustos tarihini veriyor. Yeni iş yerlerine gitmek istemeyenlerse, 12 ağustosa dek tercihlerini Yönetim'e dilekçeyle bildirecekler.

Beykoz'un Kapanan Fabrikalarını Yaşatmayı Çok İstedim

Beykoz'un sosyoekonomik hayatının bel kemiği bu üç fabrika kapandığı zaman, üretim yapan işçi, emekçi ve ustalar yani zanaatkarlarımızın bir kısmı Trakya Cam Fabrikası'na diğer bir kısmı Rusya'da yeni kurulan cam fabrikasına gitti. Seneler içinde elde ettikleri bilgi ve tecrübeleri bu fabrikalarda kullandılar. Gördüğünüz üzere kılcal damarlara indiğinizde Beykoz; bozulmamış doğası, deniz kültürü ve insanın ruhunu dinlendiren sükûnetinin yanı sıra büyük başarılara imza atmış zanaatkârların da yurduydu. "Beykoz'un fabrika bacaları bir bir sönerken bu tabloyu nasıl pozitife dönüştürebilirdik?" Beykoz'u yönetmiş başkanlardan biri olarak bu soruyu zaman zaman kendime soruyorum. Geri görünüm bölgelerinde, hazine arazilerinde küçük sanayi siteleri kurulabilirdi. Bunun için Büyükşehir Belediye Başkan ve Meclisi 1/5000'lik planlara sanayi sitesi ile ilgili Lejant'a ekleyerek bu fonksiyonun yaşama geçmesini sağlayabilirlerdi. İlçe belediyesinin de 1/1000'lik uygulamasıyla küçük sanayi sitelerinin kurulması sağlanabilirdi. Beykoz'un ustaları, sayacılık, cam işçiliği, tezyinat, üretim atölyelerindeki deneyimlerini bu topraklar için kullanabilirdi. Bir nesil tecrübesini bir sonrakine aktarabilirdi. Beykoz'da yaşayan ustalar ve çocukları bunu devam ettirebilirdi. Küçük atölyeler, merdiven altı tesisler yerine sanayi sitelerinde çalışmalar yapılabilirdi. Ne yazık ki böyle yapılmadı ve ben üzülerek söylemeliyim ki bunun bilinçli olarak yapıldığını düşünüyorum. Çünkü Beykoz doğa harikası bir bölge; İstanbul'un son yeşil kalmış ilçelerinden birisi. "Bu insanlar Beykoz'un sahibi olmasın, kiracısı olsun," pozisyonunda hareket edildi. Süreç içinde tasfiye uygulandı ve iyi zanaatkârlar yurt dışına gitti. Çünkü bu ilçenin -o tarihten bahsediyorum- yüzde seksen altısının mülkiyeti kamunun elindeydi.

Her yer hazine arazisi olarak geçiyordu. Şu anda oran ne kadar değişti, bilmiyorum ama ana fikir bu minvaldeydi. Yani "Bu kadar güzel yerde böyle bir yaşam tarzı olmamalı. Nasıl olmalı, villa kent olmalı," şeklinde bir perspektifle hareket edildi. Sonuçta ne fabrikalar kaldı ne de gecekondulaşma önlenebildi. Halbuki Beykozlu hem mülk sahibi olmak hem de üretim yapıp para kazanmak istiyordu.

Şişecam fabrikası işçi direnişinde konuşma yaparken

Şişecam İşçilerinin Direnişindeydim

Ünü yurt dışına taşınan, Beykoz'da zanaatin kalbinin attığı üretim tesislerinden Paşabahçe Cam Fabrikası, 22 Temmuz 2002 tarihinde zarar ettiği gerekçesiyle üretimi durdurdu. Bu karar fabrika çalışanlarının on beş gün izne ayrılmasıyla pekiştirildi.

Fabrika bahçesinde oturma eylemine başlayan işçiler üç gün sonra polis barikatını yarmaya çalışan birinin sesini duydular. O kişi bendim. Bahçede işçilerin haklı direnişine destek için oturma eylemine katıldım. İşçiler ve aileleriyle uzun uzun dertleştik. Sonra benden, küçük bir konuşma yapmamı istediler.

Konuşmamda işçilerin yalnız olmadığı vurgusu vardı:

"Sevgili Şişe Cam işçileri, asla yalnız değilsiniz. Kapatılmak istenen fabrikaya karşı verdiğiniz haklı mücadeleyi destekliyorum. Bu fabrikanın kapatılmaması için de gerekli başvurularda bulunduk."

Fabrikanın kapanmasına engel olunamadı ancak Beykoz'un ekonomisinin can damarlarından birinin yaşatılması için elimizden gelen adımları attığımızı söylememiz mümkün. Belediye işçileri ve DİSK temsilcileriyle birlikte fabrikaya tekrar ziyarete gittik. Dönemin Başbakan Yardımcısı Şükrü Sina Gürel'e fabrikanın kapatılmamasının gerekçelerinin anlatıldığı bir dosya ulaştırdık. 5 Ağustos 2002 tarihinde Şişecam Beykoz Fabrikası'nda çalışanların Türkiye genelindeki diğer fabrikalara aktarılacağı yönünde bir çözüm paketinin yürürlüğe konulması kararı alındı. Fırınların soğumaması için yakıt desteği verdik. Direnişteki çalışanlara ve ailelerine iaşe yardımında bulunuldu. Bu çabalarımdan dolayı benim görevden alınmam için dönemin Valisi Erol Çakır tarafından İçişleri Bakanlığı'na telep yazısı yazıldı. Maalesef fabrika özel sektörde olduğu için sınırlı ölçüde destek verebildik.

Yine Ankara'ya gittim. 57. Hükümet'in Başbakan Yardımcısı Hüsamettin Özkan, İçişleri Bakanı ve ben, orada görüşmeyle konuyu bertaraf ettik. Yoksa cam fabrikasına yardım ettim diye görevden alınacaktım.

Alaattin Köseler, Avcılar Belediye Başkanı Mustafa Değirmenci, Küçükçekmece Belediye Başkanı Haldun Özbatur, Avcılar Belediyesi Kültür Merkezi'nde DSP İl Başkanı Hasan Fehmi Yavuzalp ile bir etkinlikte

Beykoz İçin Başkanlıktan Vazgeçecektim: "Ya Tapu Ya Mazbata"

Belediye başkanı olduktan sonra üzerine eğildiğim en önemli konu, tahmin edeceğiniz üzere imar ve tapu sorunlarıydı. "Beykozluya imar ve tapu kazandırayım, tapusu olsun, Beykozlu tapusuna kavuşsun," diyerek yola çıktığım bir proje var. Bu meseleyi halletmeyi her şeyden çok istedim. Çünkü imar ve tapu, Beykoz'un hâlâ kanayan yarasıdır.

Başkanlığım boyunca ağırlıklı olarak bu sorunun çözülmesine öncelik verdim. Bunun ilk karşılığını ise Tokatköy Mahallesi'nde elde ettik. Mevcut imar planlarına göre, yani benden evvel yapılmış planlara uygun olacak biçimde, kimler tapu alabiliyorsa onlara tapusunu vermek için müracaatlarda bulundum. Dosyaları hazırladım, Ankara'ya gittim. Kültür Bakanlığı'nda bu işlere bakan genel müdür yardımcısının odasına gidip sorunlarımızı etraflıca anlattım. O gün müdür yardımcısı bana, "Tamam Başkan, bırak dosyaları, git," dedi. Ben de ona, "Gideyim de ne zaman geleceğim?" diye sordum. O da, "Biz sana haber veririz" dedi. Ben ısrarımı sürdüreceğimi anlatmak için sordum: "Ne zaman haber verirsiniz?"

Çünkü devlet çalışanları, "Haber veririz," der, kulağının üstüne yatar. Siz haber yolu gözlerken ne ses gelir ne seda. Bu defa da "Bilmiyorum," diye cevapladı. Ben yine durmadım, "Öyle mi? Sen bunlara bakmayacaksın, hızlı bir şekilde karar vermeyeceksin, zamana mı yayacaksın?" dedim. O da gayet serinkanlı bir biçimde "Evet," deyince makamından ayrıldım.

Vazgeçmeye niyetim yoktu, oradan Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne (TBMM) geçtim. Bilindiği üzere o yıllarda 57. koalisyon hü-

kümeti ülkemizi yönetiyordu yani 57. Hükümet dönemi idi. Bugün saygıyla andığım Hüsamettin Özkan'ın makamına çıktım. Zaten o da Beykoz'da oturuyordu. Hemen görüşme şansını yakaladım TBMM'de. "Ben belediye başkanlığını, mazbatayı bırakıyorum," dedim. O da şaşkınlık içinde "Ne diyorsun?" dedi. Ben yetiştirildiğim aile geleneğinden dolayı, her makamda nasıl konuşulacağını, bürokrasinin iletişim dilini bilen biriyim. Ama o gün bütün yaşananlara çok sinirlenmiştim. O da beni hiç o şekilde görmemişti. "Nasıl oldu?" dedi ben de harfiyen olanları kendisine anlattım.

"Ben, bugün bunları imzalatmadan İstanbul'a dönmüyorum. Gidersem bırakacağım başkanlığı" dedim. "Ne yapmamız lazım?" diye sordu. "Kültür Bakanı İstemihan Talay'ı çağırırsanız, belki çözeriz," dedim. Hemen çağırdı, konuyu anlattı. İsmetihan Bey, "Benim uçağım var, akşam beşte İstanbul'a döneceğim," dedi.

Hüsamettin Özkan bu sözünün üzerine kendisine, "Yok, bu işi çözeceğiz, çözmeden gitmek yok," dedi. Tokatköy tapularının tüm imzalarını o gün attırdım ve daha sonra Tokatköylü tapusuna kavuştu. Bu benim için önemli bir meseleydi. "Ya tapuları alayım ya da mazbatayı vereyim," dediğim bir andı. Bu kazanımı diğer mahallerde de gerçekleştirmek istedim fakat siyasi ömrümüz yetmedi.

Hüsamettin Özkan, Bülent Ecevit ile birlikte

Şerhsiz Tapu Verdim

Kültür Bakanlığı'nın onayından sonra bir tören düzenledik ve Tokatköylülere tapu dağıtıldı. Bu tapu dağıtıldığı zaman, "Bu tapu sahte, sahte tapu dağıtıyor," diyenler bile oldu. Siyasetin kara yüzüyle karşı karşıya kalmıştım. Bilmiyorlardı ki Ankara'da ne mücadeleler sonucu o tapuları alabilmiştim.

Teamüllere göre belediye başkanı tapu dağıtamaz, tapuyu bilindiği üzere tapu dairesi verir. Ne yazık ki bunun dedikodusunu yapanlar bile oldu. Burada bilhassa söylemek istediğim, asıl altını çizmek istediğim bir konu var: Bizim dağıttığımız tapular şerhsiz tapuydu. Şerhsiz tapunun anlamı şudur: Orası konut alanıysa o kişi tapu aldı. Arsası planda ilkokul, eğitim alanı, hastane, park, yol gibi fonksiyonlar da varsa o kişi ve kişilere tapu dağıtılmamalıdır. Çünkü onlar şerhli tapu hâline geliyor. Bir nevi "Yıkılabilir," anlamında bir şerh var aslında. Bu tür tapuların dağıtılmaması uygundur, bizim aldıklarımızsa şerhsizdi. Biz tapuları dağıtırken bir kâr amacı gütmedik. Asla belediye kâr etsin diye de tapu dağıtmadık. Alnım ak bir biçimde süreci yönettiğimi söyleyebilirim. Zira metrekare rayiçlerinin üzerine belediyenin kâr edeceği çok cüzi rakam ilave ederek, tapuları çok uygun fiyata halka devrettik. Neticede Tokatköylüler'in 50 yıllık hayalleri gerçek oldu. Tapudan sonra Tokatköy'de bayram sevinci yaşandı.

Alaattin Köseler belediye başkanı seçilmesinin ardından imar sorunları üzerine çalışırken

Bürokratlara Sorunların Çözümü İçin Üç Ay Süre Verdim

Belediye başkanlığı her şeyden önce büyük bir sorumluluk. Toplumun bütün kesimleriyle bir arada olma, sorunları büyütmeden çözme, böylelikle ülkenin daha ileriye taşınmasında itici güç olma görevini taşıyorsunuz. Bense başkanlık yaptığım dönemde henüz gençtim ve hata yapmamak adına çok dikkatli hareket etmeye çalışıyordum. Herkesin sıkıntısını duyumsamanız, empati kurmanız gerekli belediye başkanıysanız. Çalışanlar, belediye çalışanları, aileleri ve belediyenin dışında yaşayan bütün Beykoz halkının ihtiyaçlarını öncelik sırasına göre belirleyip ona göre hareket etmeye özendim. Daha evvelki yönetimin yaptıklarını irdelemek, oradan çıkan sonuçlara göre bir program dâhilinde bunları çözmek... Benim yönetim anlayışıma göre belediye başkanlığının ana fikri bu. Ama tabii, bunu yaparken kadrolarınız çok önemli. Kadronuz iyiyse zihninizde tasavvur ettiğiniz gibi ilerleme fırsatınız olabiliyor. Pratikteyse durum şudur: Bazı kadrolar bazı bürokrat arkadaşlara tahsis edilmiş durumda oluyor. O kadrolarda zaman zaman değişiklik yapmak gerekiyor. Çünkü herkesin bildiği üzere, her dönemin yönetimi kendi ekibiyle çalışmak ister. Bu, işin doğasında var. Yani siz bir ekip mantığında hareket ederseniz sorunları daha hızlı çözersiniz. Öbür türlü, sorunları çözmeye mâni olan bürokratlar olabilir. Bunu her dakika hissedemezsiniz. Bu yüzden bütün bürokratlara üç ay süre verdim, "Herkesin çalışmasını, sorunların çözümü noktasında herkesin gayretini üç ay izleyeceğim ve üç aydan sonra karar vereceğim," dedim. Alışık olunduğu gibi kadroları değişmek yerine hakkaniyetle bu gözlemi yapmaya çalıştım. Tüm bürokratlar kendi sorumluluk alanları çerçevesinde görevlerine devam ederek, geçmiş dönemden kalan bazı konuların da açıklığa kavuşması için çalıştı. Varsa yapılan yanlışlar, üzerine gidildi, davalar açıldı. Üç ayın sonunda bazı değişiklikler yaptım. Aslında böylece kadrolaşmanın da önüne geçmiş oldum.

Alaattin Köseler Beykoz Belediyesi Meclis Üyeleri ile birlikte

Ya Yakıt Ya Maaş

Seçimi kazanıp makama geçtiğimde belediye, mali açıdan sıkıntılı bir durumdaydı. Bu tür sıkıntılarla devraldığım belediye başkanlığının gereğini yerine getirebilmek belediyenin imkânlarını toplumun lehine kullanabilmek adına birtakım yaptırımlara ihtiyaç oldu. Rakamlarla gerçekliği ortaya koymak gerekirse görevi devraldığımda tablo şöyleydi: Beykoz Belediyesi'nin 2 trilyon 412 milyarlık borcu vardı.

Zaten prensip olarak tutumlu biri olduğumdan rahmetli Yücel Çelikbilek'in kullandığı makam aracını kullanmaya devam ettim. 1993 model Fiat Marea'yı beş sene daha değiştirmeden kullandım, yeni bir araç almak aklımdan bile geçmedi.

Kemer sıkma politikasını bizzat kendim uyguladım. Örneğin, belediye binasında encümen odasından çıkarken ışıkları bile ben kapatıyordum. Bir gün sendikayla toplantı yapıyoruz. Encümen odasındayım toplantı bitti. Toplantıdan çıktım beş adım atıp geri döndüm. Herkes çıkmış ama odanın ışığı açık kalmış. Ben tekrar geri gittim ve odanın ışığını kapatıyorum. Tabii herkes mahcup bir hâlde yere bakıyor.

Gayri ihtiyari tutumlu davranmaya uzun süre devam ettiğimi bana sendikalardan arkadaşlar söylüyordu. "Işıkları bizim yerimize kapatıp bizi utandırıyordun," diyorlardı. Aslında bu, benim yapımdan kaynaklanıyordu, elimde değildi. Bir süre sonra herkes aynı şekilde hassasiyet kazanınca geri dönüp ışık kapatmaktan da kurtuldum.

Tabii sadece gereksiz lambaları söndürerek mali krizi aşamazdık. Öncelikle gereksiz harcamalar kısıldı ve mesailer kaldırıldı. Personel giderlerini azaltmak için emekliliğini dolduran otuz işçi emekli edildi. Belediyeye bağlı şirketlerdeki fazla personelin işi sonlandırıldı. Emlak ve çevre temizlik vergilerini artırmak amacıyla bütün Beykoz tarandı ve kaçak binalar kayıt altına alındı.

Beykoz Belediyesi'nin borçları tek başına mali sıkıntıların kaynağı olarak gösterilemez elbette. Büyükşehir Belediyesi'nin yardımlarını kesmesi de işleri zorlaştırıyordu. Deyim yerindeyse ambargo sayılabilecek bazı sıkıntılarla karşı karşıya kalabiliyorduk. Büyükşehir Belediyesi ile belirli bir protokol çerçevesinde alınan on dört araç, göreve gelmemle birlikte geri alındı.

Belediye başkanı olduğunuz zaman, dışarıdan sanki her şeyi senin düzeltebileceğin düşünülse de işin aslı öyle değil. Çünkü 1/5000'lik ana ilçe planlarını Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapıyor. Onların belirlediği alanlardaki fonksiyonlara uymak zorunda kalıyorsunuz. Uygulama planlarını, 1/1.000'likleri ilçe belediyesi yapıyor. Durum böyle olunca büyükşehir yönetiminin yapmış olduğu planlara uymak zorunda kalıyorsunuz ve o da sizin elinizi kolunuzu bağlıyor. Buradan şu tespiti ortaya koymakta fayda var: Beykoz'daki fabrikalar kapanırken Büyükşehir Belediye Başkanlığı 1/5.000'lik planlara Beykoz'un arka alanlarındaki fonksiyonlu zanaat atölyelerini, küçük sanayi tesisleri gibi alanları planlara işlemiş olabilirdi. Beykozlunun işsizliğine çözüm bulunabilirdi. İlçenin sorunlarından biri olan işsizliğin çözümü yolunda büyük bir adımı bu bahsettiğimiz uygulamalar sebebiyle atamamış oluyorsunuz. Beykoz'un en büyük talihsizliklerinden biri buydu.

BEYTAŞ'a bırakılan Burunbahçe Sosyal Tesisleri de Büyükşehir tarafından devralındı. İşin vahim kısmı, araçlar geri gönderilince Beykoz'da belediye aracı kalmadı. Ben de Kadıköy Belediyesi'nden yardım istedim. Onlar da "Bize ancak yetiyor," diye yardım edemeyince başka çare aramaya mecbur kaldım. Kademeli olarak araç satın almaya karar verdim. Araç aldık ve hizmetleri tamamlamaya çalıştık süreç içinde. Yani bugün baktığımızda işleri aksatacak enteresan şeyler yaşadık. Fakat yılmadık araç parkımızı genişlettik. Beykoz halkına hizmeti belediye personeli ile verdik, yani hizmeti özelleştirmedik, '**taşeron sistemi**'ne geçmedik. Yine bir gün Hesap İşleri Müdürü geldi, "Kasada şu kadar para var. Ya yakıt alacağız ya da işçilerin maaşını vereceğiz," dedi, yani ikisini birden yapamıyoruz. "İşçilerin maaşını verin," dedim. Ben işçinin akşam eve boynu bükük gitmemesi gerektiğine inanan biriyim. Yani bir erkeğin hanı-

mının karşısında boynu bükük kalması, çocuğuna mahcup olması bütün çabamızı gölgeler. Ne kadar iyi işler çıkarmak istesek de bizim bir arkadaşımız ne yapacağını bilemez bir hâlde evinin yolunu tutuyorsa, hangi başarıdan, hangi hizmetten söz edilebilirdi ki? Hayat insana her türlü zorluğu yaşatma potansiyelini taşıyor. Önemli olan birbirinizi ne kadar kollayıp gözettiğinizdir.

Beykoz Deri Kundura Fabrikası

Alaattin Köseler, 2004 yılında CHP'ye geçti. Deniz Baykal, Alaattin Köseler'e CHP rozetini takarken

Masadakiler (soldan sağa): Tahsin Çetli Genel-İş Sendikası, İstanbul Avrupa Yakası Şube Başkanı, Süleyman Çelebi DİSK Genel Başkanı, Alaattin Köseler Beykoz Belediye Başkanı, Rıdvan Budak DSP İstanbul Milletvekili, Hüseyin Durmaz DİSK Anadolu Yakası 2 no'lu Şube Başkanı, Osman Yavuz Beykoz Belediyesi Başkan Yardımcısı

Beykoz Belediyesi'nde Toplu Sözleşme sonuçlandı

Beykoz Belediyesi ve Genel-İş Sendikası arasında 4 aydır süren ve yaklaşık 340 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı.

Sendikalardan "İşçi Dostu" Plaketi Aldım

İlk yıllarda yaşadığımız mali sıkıntıları yavaş yavaş aşmaya çalışarak Beykoz için elimden geleni yaptığıma inanıyorum. 2004'ün son üç ayında, yani başkanlık dönemi bitmeden Cumhuriyet Halk Partisi'ne (CHP) geçtim. Deniz Baykal, grupta rozetimi taktı. Baykal'ın DSP'li belediye başkanları içerisinde ilk tercihi ben olmuştum. Çünkü o dönemde Büyükşehir Belediye Başkanlığı tüm ilçeler adına sendikalarla uzlaşıyordu. Sadece ben oturmuyordum, yani sendikalarla ben kendim sözleşmeleri buatlamak istiyordum. İlk olarak akla gelen isim olmamı ve tercih edilme sebebimi buna yoruyorum.

Sözleşmeler için toplantılara bizzat ben giriyordum. Diğer başkanlar da "Aman Başkan, saat ücretini fazla verme!" diyerek ücretleri düşük tutmam için ricada bulunuyorlardı. Ancak ben doğru olduğuna inandığım ücretlerin ödenmesi noktasında karar kıldım. Yıllar geçti, o tarihte vermiş olduğum saat ücretinin rekorunu hâlâ kıramadıklarını öğrendim. Sendikalar sonra beni davet etti, "İşçi dostu" plaketi verdiler. Bu plaket benim için doğru yolda hareket ettiğimi gösteren bir ödül olarak kaldı. Bu ödülü almamda İTKİP ile ortak bir proje yürütüp 1500'den fazla kişiye iş imkânı sağlamam da bir referans olarak gösterildi.

781 ada 4 parsel ile 782 ada 1 parsel deki belediye hizmet binalarının proje tasarımları

793 ada 12 parsel deki belediye hizmet binasının proje tasarımları

1005 ada 36 parsel belediye hizmet binasının proje tasarımları

Belediye Hizmet Binalarını Açtık

Ortaçeşme, Soğuksu, Çubuklu, Yenimahalle ve Göksu'da belediyenin hizmet yürüttüğü binalarımız mevcuttu. Ancak Rüzgarlıbahçe'de aynı durum söz konusu değildi.

Beykoz halkına daha iyi hizmet etmek adına Rüzgarlıbahçe'de bir hizmet binasına ihtiyaç duyuyorduk. İçerisinde sağlık ocağı, ofis bölümü, muhtarlık ve belediyenin hizmet birimlerinin bulunduğu bir yapı tasarladık. Bu yönüyle diğer hizmet binalarından daha geniş düşünülmüş bir projeydi ve binayı temel attıktan altı ay sonra hizmete açtık.

Rüzgarlıbahçe Mahallesi'nin çehresini de değiştiren Belediye Hizmet Binası'nın temel atma töreninde dönemin Orman Bakanı Prof. Dr. Nami Çağan, Beykoz Kaymakamı Cengiz Gökçe, Gazeteci Orhan Birgit ve DSP Beykoz İlçe Örgütü yöneticileri de bulunuyordu.

Rüzgarlıbahçe Mahallesi'nde yapılması planlanan Hizmet Binası'nın temeli, Orman Bakanı Prof. Dr. Nami Çağan'ın eliyle atıldı.

İtalya Murano Cam Müzesi

Paşabahçe Cam Müzesi Hâlâ Hayalim

Beykoz'u Beykoz yapan değerlerden biri de cam sanayiydi, bu konuda herkes benimle hemfikirdir sanıyorum. İtalya'nın Murano şehrinde Paşabahçe Şişecam Fabrikası'na benzer çok güzel bir örnek vardır. Bu örnek çok rahatlıkla Beykoz'a uyarlanabilirdi. Bunu o kadar çok isterdim ki anlatamam. Şöyle ki gidenleriniz bilecektir, Murano'da deniz kenarında üç dört basamaklı, turistlerin gelip oturduğu bir amfi bulunuyor. O amfinin ortasında da cam sanatçısının performans sergilediği bir alan var. Arkasında ürünlerin satıldığı, çok güzel tasarlanmış alanlar bulunuyor. Paşabahçe Cam'ın da önündeki iskeleler, tam da bunun için biçilmiş kaftan. Fabrika yönetimi, İş Bankası'nın ortak olduğu Şişecam Fabrikası yönetimi orada bir sergi alanı, performans mekânı inşa edebilir. Turistleri o noktaya getirecek bir proje hazırlanabilirdi. Minyatür bir fabrikayla turisti Beykoz'a çekme projesi hayata geçirebilirlerdi. Bunu hiçbir zaman düşünmediler. Beykoz bir dünya markasını bu ülkeye kazandırdı. Paşabahçe bir Murano olabilirdi fakat bunu yalnız bir marka olarak isimde bırakmayı tercih ettiler. Paşabahçe, fabrikanın isminde kaldı ama dünyaya bir pencere açmasına imkân olmadı.

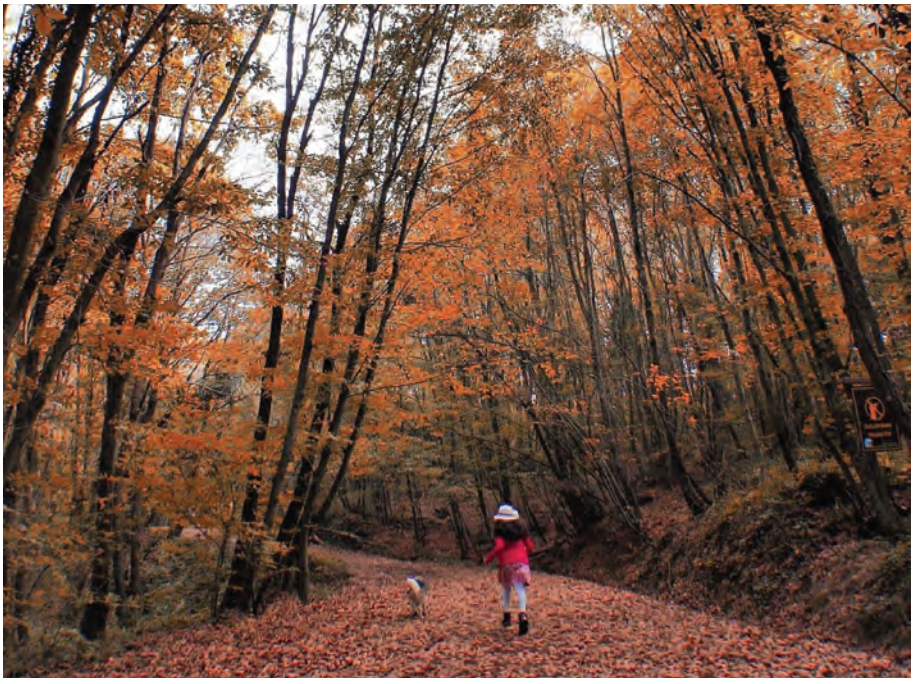
Hayvan barınağı yaklaşık 20 dönüm arazi üzerine kuruldu

Hayvan Barınağı İnandığım Bir Projeydi

Beykoz'u az çok bilenler hemen söyleyeceklerimi onaylayacaktır. Genellikle Kadıköy, Üsküdar ve Beşiktaş gibi ilçelerden hafta sonları gece yarısı, evcil hayvanlar getirilip Beykoz'da ormanlık bölgeye bırakılır. Başkanlık dönemimde de bir Beykozlu olarak öncesinde de vicdansızlıktan çok çektik. Bir hayvanı sahiplenmenin sorumluluğunu almak istemeyenler neden bir cana sebep olur ki? Neden hayvanları sahiplendikten sonra onları tekrar kimsesizliğe mahkûm ederler? İnanın anlamak mümkün değil.

Bunun önüne geçebilmek için Beykoz'da hayvan barınağı kurduk. Ancak evcil hayvanlar barınağa getirilmeye devam etti, hâlâ da ediliyor. Oldukça yüksek kapasiteli, teknik olarak hayvanların bakım ve yaşam şartlarını önceleyen bir barınaktı, bu barınak. Yaklaşık 20 dönüm arazi üzerine kuruldu ancak zamanla bu alan yeterli olmadı. Gelinen noktada, bunun da yeterli olmadığı, daha büyük bir alana yayılması gerekliliği ortaya çıktı. Bu çalışmayı yaptık. Hayvan barınağını genişletip hayvan severlerle bağlantılı, daha komplike bir tesise dönüştürme noktasında zamanımız yetersiz oldu.

Beykoz'un neredeyse % 80'i devlet ormanı olarak görünürken % 4'ü özel orman arazisiydi

Beykoz Hep Kendine Has Bir Yerdi

Beykoz'un demografik yapısı da kendine has olmuştur her zaman. Örneğin, Beykoz'un sahillerinde, yalılarda oturanlar çok yüksek gelir seviyesine sahip. Arkadaki sitelerde oturanlar beyaz yakalı yönetici pozisyonunda. Onların da gelir seviyesi yüksek, ikisinin arasında kalan bir bölge daha var. Bu bölge, eğitim ve gelir seviyesi düşük diyebileceğim insanların yaşadığı yerler. Boğaz'da oturup faturasını ödeyemeyen, işsizlikle baş etmeye çalışan insanların ilçesi bir bakıma Beykoz. Bu sebeple burayı yönetmenin şartlarından biri de bu mozaiğin farkında olmak. Zira Beykoz hep kendine has bir yerdi ve öyle olmaya da devam ediyor. Beykoz'u sevmenin yolu da bu insan mozaiğini sevmekten geçiyor zaten.

Bir Beykozlu olarak ilçenin kılcal damarlarını bildiğim için toplumun ihtiyacına yönelik atılımlar yapmaya çalıştığım kanaatindeyim. Başkanlığım döneminde ilçenin neredeyse % 80'i devlet ormanı olarak görünürken % 4'ü özel orman arazisiydi. Sadece yüzde 0.92'sinin belediye mülkiyetinde olduğunu söyleyebiliriz. Bu bağlamda Beykoz Belediyesi olarak Orman Bakanlığı ile protokol imzaladım. Beş orman alanı Beykoz Belediyesi'nin kullanımına verildi. Anadoluhisarı Tepeseki, Gümüşsuyu Karlıtepe, Toygartepe ve Hünkartepe ormanları Beykozluların rahatça soluk alıp dinlenmeleri, şehrin kargaşasından kaçıp huzuru tatmaları için ilçe belediyesine geçirildi.

Beykoz'daki kadın nüfusun % 35'i okuma yazma bilmiyordu. Bunun için "Kolaylaştırılmış Okuma Yazma Kursu" açıldı

Beş Bin Kişiye Okuma-Yazma Öğrettik

Öğrenmenin yaşı yok. İnsan nefes aldığı sürece öğrenmeye, kendini geliştirmeye devam edebilir. Okula gönderilmeyen kız çocuklarının bu ülkenin büyük bir kaybı olduğunu görüyoruz. Ben de "Bugün öğrenmek için geç değildir," diyerek Beykoz'un kadın nüfusunun eğitim durumuyla ilgili araştırma yaptırdım. Ne yazık ki kadınların yüzde 35'inin okuma yazma bilmediği ortaya çıktı. Bu oldukça yüksek bir orandı bana göre, bir çözüm bulmamız şarttı.

Beykoz Belediyesi ve Beykoz Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü olarak ulusal eğitime destek vermek amacıyla "Kolaylaştırılmış Okuma Yazma Kursu" açtık. Muhtarlar aracılığı ile okuma yazma bilmeyenleri tespit edip kursa yönlendirdik. Elli dört öğrenci ve beş öğretmen ile başlayan kurslardan birinci dönem sonunda otuz dört öğrenci mezun oldu. Birinci kademe okuma-yazma kursu öğrencileri de ilk mezuniyet belgelerini 2001 yılında aldı. Çoğunluğu kadın olmak üzere yaklaşık beş binin üzerinde Beykozlu bu kurslarda okumanın ve yazmanın güzelliğiyle tanıştı.

BAŞTA KARLITEPE HALKI OLMAK ÜZERE TÜM BEYKOZ HALKINA AÇIKLAMADIR.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir ve Planlama Müdürlüğü'nce gönderilen yazıda"... 15.11.1995 tarihinde onaylanarak yürürlüğe giren 1/50.000 ölçekli plana uygun olarak **"...her ölçekteki Nazım İmar Planları'nın 1/50 000 ölçekli 15.11.1995 onay tarihli mertropoliten Alan Alt Bölge Nazım Planı'na uygun olarak düzenlenmesi yasal bir zorunluluktur..."** denilerek, Beykoz Belediyesi'ne söz konusu plan kararlarına aynen uyması talimatı verilmiştir.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce, onaylı planlarda 1771 dönümlük alandaki 1439 meskenle ilgili hiçbir karar bulunmaz iken, Görülmektedir ki; ... imar mevzuatı ve gerekse Yargı Kararları, ilçe belediyelerine ve dolayısıyla Beykoz Belediyesi'ne, İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından, onanan Nazım İmar Planı'na, aykırı plan yapamayacaklarını hükme bağlamış bulunmaktadır. Bu durumda, Karlıtepe Mevkii'ne ilişkin, yukarıda açıklanan planlama kararlarının ve arazi kullanım bilgilerinin, Beykoz Belediyesi tarafından değiştirilmesi ya da yok sayılması mümkün değildir.
Ancak herşeye rağmen Beykoz Belediyesi olarak, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce, onaylı planlarda 1771 dönümlük alandaki 1439 meskenle ilgili hiçbir karar bulunmaz iken, eklediğimiz plan notu ile **KARLITEPE MEVKİİ "Gecekondu Önleme Bölgesi"** olarak kabul edilmiş, uygulama sınırı içinde kalan hak sahiplerinin öncelikli olarak konut ihtiyacı karşılanacak denilmiştir.

BEYKOZ BELEDİYESİ, **Karlıtepe** halkının mağduriyetini önlemek adına teknik ekibi ile gerekeni yapmaktadır. Ve bilgilendirme toplantılarına devam edecektir. Halkımızın lehine çaba içinde olan **Belediyemiz şeffaflığa, katılımcılığa ve hizmet götürdüğü Beykoz'lulara** verdiği önem nedeni ile herşeye rağmen bu bilgileri paylaşacaktır.

Ayrıntılı açıklama 5. sayfada

GENÇLER BULUŞUYORUZ...

Bilgi 8. sayfada

"Beykoz'un talihsizliği hiçbir dönem bir başkan iki kere çalışmadı, kaybeden hep Beykoz oldu."

Ortaçeşme Mahalle Muhtarı Tahsin Aksu "Toki'siköy umudumuz, bizler sırada bekliyoruz..."

BEYKOZ BELEDİYE BAŞKANLIĞI 1984 ÜCRETSİZDİR
15 - 30 Nisan 2003 YIL: 2 SAYI: 6
Beykoz
BELEDİYE GAZETESİ

Yenimahalle Kadınları, Bilgileniyor... Haklarını Yasal Çerçevede Aramak İçin Birbirine Kenetlendi...

Geçen sayılarımızda değinmiştik. Padişah tapusu hikayesi ile, Yenimahalle halkı mağdur edilmek isteniyor, direnenler hakkında davalar açılıyor. Kurulan Dernek de koşturan 2 genç, bugün yalnız olmadığını bir kez daha gördü. Gördüler ki Beykoz Belediyesi'de yanlarında. Sözkonusu alan 1.620.000 m²... Yenimahalle'nin yarıdan fazlası...

Haberi 4. sayfada

"Başkan Köseler iyi şeyler yapmaya çalışıyor. Tekrar seçilmeliki işleri tamamlayabilsin..."

Haberi 5. sayfada

Her Perşembe...

Artık hep beraber olmaya alıştık. Teknik Ekibimizle, Özel Kalemimizle ve İlgili Birim Yöneticilerimizle her Perşembe sabahı sizi karşılamaya hazırlanıyoruz...

Hazırlığımız Çarşamba'dan başlıyor. Bugüne kadar ne sorunlar dile geldi, neleri çözebildik, nelere çözüm arıyoruz...

Bir çoğunuz da sadece birlikte bir çay içmek, bir merhaba demek, sohbet etmek, birlikte olmak için geliyorsunuz. Bu da bizi çok mutlu ediyor. Sizlerle olduğumuz zaman daha mutluyuz, daha güçlüyüz...

Alaattin Köseler, her perşembe günü belediye binasında ilçe sakinleri ile bir araya gelirdi

Bir Teyzenin İsteğiyle Tüm Paftalar Dijital Ortama Taşındı

Başkanlığım boyunca her çarşamba değerli eşim Firdevs Köseler ile birlikte Ortaçeşme, Gümüşsuyu, Çubuklu, Çiğdem, İncirköy, Kavacık ve Paşabahçe'deki mahallelere ziyarete gitmeye çalıştık. Rastgele yapılan bu ziyaretlerle, ilk elden vatandaşlarımızı dinleme fırsatım oluyordu. Perşembe günlerini de belediyede halka açık ziyaret günü ilan etmiştim. Buradaki amacım Beykozlular ile aracısız görüşmekti. Böylelikle halkın sıkıntılarına ilk elden vakıf olup çözüm için çareler arıyorduk. Bu günlerden birinde yaşlı bir teyzemizin isteği üzerine bütün paftaları dijital ortama aktarma kararı aldım.

En başından beri söylediğim gibi Beykoz'un en büyük sıkıntıları; arazilerin durumundaki karmaşıklık, hazine arazilerinin kullanımı, kaçak yapılaşma ve imar sorunlarıydı. Paftaların bilgisayar ortamına aktarılması benden önce halledilmesi gereken oldukça elzem bir meseleydi. Yoğun bir çalışma sonucunda ilçe sınırlarındaki arazinin paftalarının tamamı kolay erişilebilir ve güvenli bir sisteme dâhil edildi.

Beykoz Belediyesi'nin düzenlemiş olduğu sünnet şöleninde beykoz halkına pilav ikram ettik

Beykoz Belediyesi Aşevi'ni Kurduk

Beykoz'un nüfusu ve günlük hareketliliği yüksek bölgelerinden birine aşevi açmak istiyordum. Bunun sebebi, sadece ihtiyaç sahiplerine faydalı olmak değildi. Aynı zamanda çalışanların da bir molasında sıcak bir çorba içeceği güvenilir tesis açmak istiyordum. Beykoz Belediyesi ve Vakıflar Genel Müdürlüğü Paşabahçe Aşevi'nin kapılarını açtık. 2002 yılında her gün bin kişiye hijyen standartlarına uygun, güvenilir yemek çıkarıyorduk. Sabah 08.00 ile akşam 18.00 saatleri arasında çalışan aşevinde; bir aşçı, bir aşçı yardımcısı, yedi personel ve bir de memur istihdam edilmişti.

Belediyenin Kültür Binasında Sinema Salonları Açtık

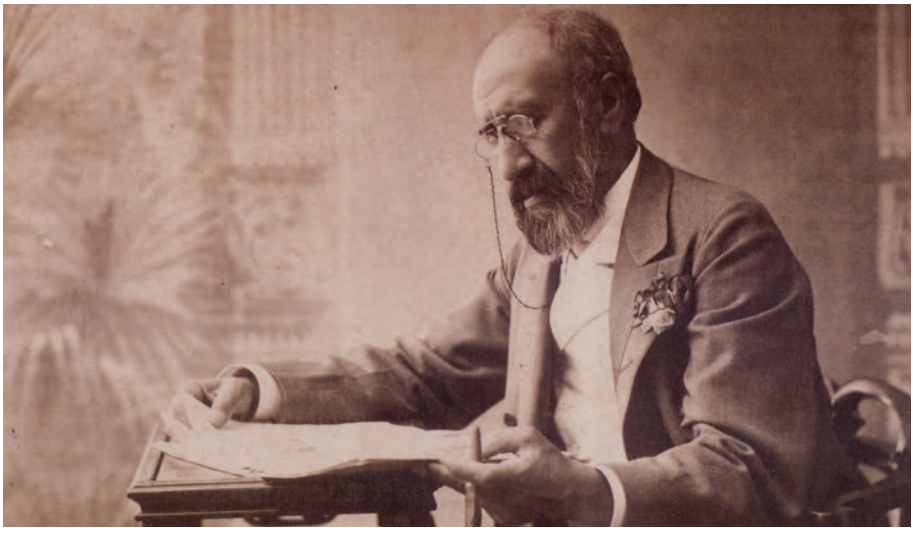
Belediye başkanlığım döneminde Boğaz'da Üsküdar'dan Anadolu Feneri'ne kadar sinema yoktu. Ben de sinemacı bir ailenin ferdi olarak, "Boğaz'da güzel bir sinema salonu olsa iyi olmaz mı?" diye sordum arkadaşlara. Fikir beğenilince 2001 yılında iki cep sineması açtık. Beykoz Belediyesi Kültür Binası'nda faaliyete giren bu cep sinemaları, toplam 333 koltuktan oluşuyordu. Kültür binasında aynı yıl Kitap Kulübü de faaliyete girdi ve gençlerin çok desteklediği bir proje oldu.

Osman Hamdi Bey'in çocukluğu Beykoz'da geçti.

Osman Hamdi Bey Müzesi Neden Yok?

Kültür Bakanlığı'nın İktisat Bankası'nı Bankacılık Devlet Denetleme Kurulu'na devrinden sonra banka mülkiyetinde bulunan ve aralarında "Kaplumbağa Terbiyecisi" dâhil olmak üzere çok sayıda tablonun sergileneceği bir sergi salonu aranmaya başlandı. Ben, Osman Hamdi Bey'in çocukluğunu geçirmiş olduğu babası Halil İbrahim Edhem Paşa'ya ait yalının yanı başındaki Eski İtfaiye Binası olanak anılan iki katlı taş yapıyı bakanlığa önerdim. Böylelikle Kültür Bakanlığı Anıtlar ve Müzeler Genel Müdürlüğü'nce uygun görülmesi hâlinde hem Beykoz değerli ve çağdaş bir müze kazanacak hem de halk Osman Hamdi Bey'in yapıtlarına ulaşma imkânı bulacaktı. Maalesef bu girişim, bakanlıktan olumlu yanıt alamayarak gerçekleştirilemedi. Beykoz'un Osman Hamdi Bey Müzesi hâlâ neden yok? Bunu düşünmek zorundayız.

Osman Hamdi Bey

Hisarlılar'ın "muhtar annesi"

Sokakta herkes ona 'Nazmiye Ana' diye sesleniyor. Sözü edilen kişi, Anadoluhisarı'nın otuz yıllık muhtarı Nazmiye Korkmazlar.

Anadoluhisarı sakinlerinden Prof. Doğan Tekeli ve Zeynep Tekeli'nin girişimleri sonucu, Beykoz Belediyesi'nin işbirliğiyle, Anadoluhisarı'nın 'Nazmiye Ana'sını temsil eden bir büst yaptırıldı. Genç heykeltraş Nilüfer Ovalıoğlu'nun elinden çıkan büstün açılışı da, güzel bir seçimle, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'ne denk düştü.

Anadoluhisarı otobüs durağının hemen arkasında, büyük çınarın gölgesi altına dikilen büstün açılışında konuşan Belediye Başkanı Alaattin Köseler, "Beykoz'un, Beykozlu'nun annesi, yerel yönetimin simgesi Nazmiye Anne'ye sevgilerimizi sunarak bu büstü açıyoruz. Bu arada, Nazmiye Ana'nın ve diğer bütün kadınlarımızın 'Kadınlar Günü' kutlu olsun diyorum! Ayrıca, bu işe önderlik eden Sayın Zeynep Tekeli'ye de sonsuz şükranlarımı sunarım!"

Öte yandan, bir Anadoluhisar'lı olarak Prof. Erdal İnönü de, Nazmiye Korkmazlar'a ilişkin anılarını törende yaptığı sıcak bir konuşmayla dile getirdi. İnönü, "Ben 1970'li yıllarda Anadoluhisarı'na geldim ve Nazmiye Hanım'ı o günden beri tanırım. Gerçekten, yaşarken heykeli dikilecek kadındır diye düşünüyordum ve işte, bugün, burada sizlerle birlikte bu açılışı gerçekleştiriyoruz. Ben kendisine -ve tabii ki, kendime de pay çıkararak- daha nice uzun yıllar mahallemizde birlikte bir yaşam diliyorum!" dedi.

Hisarlılar'ın Nazmiye Annesi, duygularının seline boğularak, İTÜ Öğretim üyesi Prof. Celâl Şengör'ün de aralarında bulunduğu Hisar halkına teşekkür etti: "Demek ki, ben herkesin gönlüne, ihtiyaçlarına göre hizmet vermişim. Fakirle fakir, çocukla çocuk oldum. Benim hizmet verdiklerim arasında bir ayırımım olmadı, yeter ki insan olsun!

Erdal İnönü ile Muhtar Anne'nin Büstünü Açtık

Beykoz'un önemli simalarından biri de şüphesiz Anadoluhisarı'nın otuz yıllık muhtar annesi Nazmiye Korkmazlar'dır. Onun gerek Anadoluhisarı gerekse ilçenin tümü için kıymetli bir isim olduğunu bilmeyen yoktur. Onu yaşarken mutlu etmek için ve hizmetlerinin kalıcı bir göstergesi olarak büstünün yapılmasına ön ayak oldum. 2003 yılında, kendisi henüz yaşarken büstü dikildi. Prof. Doğan Tekeli, Zeynep Tekeli ile birlikte çalıştık. Büst, Heykeltıraş Nilüfer Ovalı'nın elinden çıktı. Büstün açılışı da benim için önemli anlardan biriydi. Rahmetli Erdal İnönü'yü açılışa davet ettik ve 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde açılışı gerçekleştirdik.

Namı diğer Muhtar Anne'nin büstünün açılışında konuşan rahmetli Erdal İnönü, Nazmiye Anne'yi 1970'li yıllardan beri tanıdığını ve yaşarken heykeli dikilecek bir kadın olduğunu söyledi.

Erdal İnönü ve eşi Sevinç İnönü Alaattin Köseler'i makamında ziyaret ederken.

2004 yerel seçimlerinde CHP Belediye Başkan adayı olan Alaattin Köseler, CHP Milletveli Bülent Tanla ile birlikte Paşabahçe'de seçim çalışmalarını yürütürken

Beykozlu Olmak da Ayrıcalık Beykoz'un Belediye Başkanı Olmak da

İstanbul'un güzide ilçelerinden birinde belediye başkanlığı yapmak, oralı olmak, oranın havasını teneffüs etmek de çok büyük bir ayrıcalık bana göre. Yeşile ve maviye günümüz koşullarında en temiz hâliyle doyacağınız, bir köşesinde yorgunluğunu atacağınız, Boğaziçi'ni huzurla yudumlayacağınız çok az yer var artık İstanbul'da. Beykoz da işte bu nadide yerlerden biri ve ben buraya aitim. Bu aidiyet bana çocukluktan beri çok şey kattı.

Aslında bu şöyle bir şey... Beykoz'un mahallelerinde ve köylerinde yaşayan insanların birbiriyle olan birlikteliği, akrabalıkları çok fazla. Bu da Beykozluları birbirine yakınlaştıran sosyolojik bir gerçeklik. Beykoz'un meskûnlarının büyük bölümü göç edip geldikleri köyleri anımsatan bir topografik yapının içinde hayatlarını sürdürdüler. Hem de mahallelerde o anlayışı devam ettirme kültürlerini bir geçiş sürecinde Beykoz'da yaşatma imkânını buldular. Yeşilden uzak kalmadılar, ağaçların gölgesinden mahrum olmadılar. Bütün bunları fabrikalarda çalışmaya gelenlerin yaşadığı emek ağırlıklı bir ilçenin sosyolojisini anlatmak adına ifade ediyorum. O dönemi şehirli olma anlamında bir geçiş dönemi olarak daha rahat geçirdiklerini düşünüyorum. Başka ilçelerden Beykoz'a giriş yaptıkları zaman daha farklı bir hava, daha farklı bir atmosfere geldiklerini hissettiklerini dinleyerek büyüdüm.

İnsanların birbirine sonuna kadar güvendiği bir yerdi Beykoz. O günleri çok özlüyorum. Düşünün kimse, kimseden çek veya senet istemezdi. İnsanların beyanı esastı. Birisi söz verirdi ve o sözü tutardı. Benim büyüdüğüm semtte insanlar borçlarını yazdırırdı. Fabrikalar-

dan maaşlarını alınca kapatmaya söz verirlerdi. Beykozlu birbirine görünmez iplerle bağlıydı, bu ipler dayanışmayı, paylaşmayı, komşunun derdiyle dertlenmeyi mümkün kılıyordu.

"Bir mimar olarak mesleki tecrübe ve birikimimi imar ve çarpık yapılaşmadan mustarip ilçemde nasıl kullanabilirim?" sorusu başkanlığım boyunca zihnimde diri kaldı. Mimarlık, tamamen hayal ettiğiniz bir yapıyı üç boyutlu olarak meydana getirmek ve bunu sizden talep eden insanın yaşamına uygun olarak hayata geçirmekti. Oysa belediye başkanlığında, tamamen toplumsal yapıları kucaklayan, hepsinin ayrı ayrı sorunlarına vakıf olmanız gereken bir makamınız oluyor. O görevi yaptıktan sonra, bu yaşamın ne kadar karmaşık, renkli, farklılıklar içeren bir duygu dinamiği olduğunu düşünmeye başladım. Tabii almış olduğum eğitim, başkanlık makamının otokontrolünü sağlamak amacıyla bana katkılar sağladı. Mimar olmak, daima imar ve yapı sorunlarıyla boğuşan bir ilçede belediye başkanlığı yaparken büyük avantaj sağlıyor. Sorunların sahadaki karşılığını, engelleri, prosedürleri herkesten iyi biliyorsunuz. Yine de her hayal ettiğinizi, mesleki donanımızı kullanarak hayata geçirmek her zaman mümkün olamıyor. Benim de her belediye başkanı gibi hayal edip gerçekleştiremediğim projelerim var.

Hayatım boyunca Beykozluydum ve bunun böylece sürüp gitmesini canı gönülden istiyorum. Belediye başkanlığını yaptığım, şimdilerde de bir sakini olduğum Beykoz için hayallerim hep var. Beykoz'un geleceğine dönük planlarımın birinci sırasında turizm yatırımları olmalı, diye düşünüyorum. Doğup büyüdüğüm Beykoz'da aradığım her şeyi buldum, bulmaya da devam edeceğim. Şimdilerde hobilerimden birisi, profesyonel basketbol ligini ve NBA maçlarını takip etmek. Onun dışında mimarlıkla ilgili, sanatla ilgili araştırmalarım devam ediyor. Bugünden düne baktığımda bütün içtenliğimle Beykozlu olmanın ayrıcalığını hissetmeye devam ediyorum. Şimdi henüz otuz dokuz yaşında belediye başkanı olmuş, nasıl görevimi en iyi şekilde ifa ederim, diye çırpınan Alaattin Köseler'e tavsiyede bulunma şansım olsa o tavsiye şöyle olurdu: "Empati duygunu daha da geliştirmelisin. İnsanları anlamak için daha çok empatiye ihtiyacımız var. Empati çok önemli ve Türkiye'de insanlar empati fakiri, sen asla onlardan biri olma."

FOTOĞRAF ALBÜMÜ

Alaattin Köseler Yeni Sinema'nın önünde, pazar kurulduğunda

Paşabahçe Ferit İnal Lisesinde sınıf arkadaşlarıyla beraber (Alaattin Köseler sağdan birinci)

Alaattin Köseler lise yıllarında (Soldan ikinci)

1980-1981 sezonu Beykoz Basketbol A Takımı Ayaktakiler: Semih Soykök (10) - Hakan Erim (9) - Nizamettin Köseler (11) - Erhan Torun (7) - Alaattin Köseler (12) Oturanlar: Bilal Dora (4) - Haluk Sümer (14) - Garen Demiryan (13) - Armağan Ömür (8) - Bülent Girgin (5)

Alaattin Köseler, Beykoz Ziya Ünsal Ortaokulu'nda beden eğitimi öğretmeni olan Şahin Köktürk'e plaket verirken

DSP İl Başkanı Hasan Fehmi Yavuzalp, İl Başkan Yardımcısı Mikail Yağcı ve eşi, Avcılar Belediye Başkanı Mustafa Değirmenci, Küçükçekmece Belediye Başkanı Haldun Özbatur, Alaattin Köseler ve eşi Firdevs Köseler

Alaattin Köseler Başkan Vekili Dt. Karpat Hancı ile

Alaattin Köseler Perran Kutman'a plaket verirken

Alaattin Köseler eşi Firdevs Köseler ile birlikte Beykoz'da ev ziyaretinde bulunurken

1999 yılında DSP ilçe başkanı Mehmet Bakır ile mahalle toplantısında halkın sorunlarını dinlerken

2. Ligindeki Beykoz Basketbol A takımı'na Plaket verirken

Alaattin Köseler muhtarlarla birlikte

Alaattin Köseler ve eşi Firdevs Köseler bir belediye etkinliğinde

Alaatin Köseler ve eşi Firdevs Köseler huzurevi ziyaretinde

Beykoz Belediyesi Kreş ve Anaokulu törenindeki konuşmadan bir kare

Beykoz Belediyesi'nin düzenlediği Uluslararası Folklor Festivali'nde Alaattin Köseler, sanatçı Edip Akbayram ile birlikte

Alaattin Köseler Zülfü Livaneli ve Zeki Aksu ile beraber

Alaattin Köseler, Firdevs Köseler ve çocukları Ali Eren Köseler

2004 yerel seçimlerinde CHP'nin belediye meclis adaylarıyla birlikte seçim çalışmasına start verilirken (Konuşmacı Alaattin Köseler)

2004 yılı yerel seçimlerinde Paşabahçe meydanında konuşma yaparken

Alaattin Köseler, yerel seçimlerde CHP'li parti üyeleri ile birlikte sahada çalışırken

Yerel seçimlere yönelik Beykoz'da düzenlenen bir mitingde halkı selamlarken

Alaattin Köseler, TEMA Vakfı Başkanı Hayrettin Karaca'nın şahitliğini yaptığı genç bir çiftin nikahını kıyarken

Alaattin Köseler, eşi Firdevs Köseler ve Beykoz Belediyesi Başkan Vekili Karpat Hancı ile birlikte 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda düzenlenen Fener Alayı etkinliğinde

Hürriyet Gazetesi (Selcen Tanınmış)'nin terimleriyle,

"Emlak Danışmanı Belediye..."

Beykoz Belediye Başkanı Alaattin Köseler, Beykoz'u havadan denetliyor ve arsa almak isteyenleri önceden uyarıp bilgilendiriyor.

17 Ağustos 1999 depreminden sonra, zemin sağlamlığı ve doğa güzelliği dolayısıyla Beykoz tercih edilen yerleşim noktalarından biri oldu. Ancak yeni Beykozlular'ı bir tehlike bekliyor: İmar izni olmayan arsaları ve yıkım kararı olan daireleri satın almak.

Beykoz Belediyesi, imar izni olmayan ve tapu yerine bir belge karşılığında verilen bu arazilerin satılmasını ve arsa almak isteyenlerin parasını kaptırmasını engellemek için önlemler almaya başladı. Yaptığı ilk iş, yaklaşık iki ay önce Beykoz ve çevresine "Arsa almadan önce mutlaka belediyemize danışın!" pankartlarını asmak oldu. Bu pankartlar çok ilgi çekti, günde yaklaşık 10 kişi belediyeye uğrayıp, arsalar hakkında bilgi alıyor. Beykoz Belediyesi'nin böyle bir yükümlülüğü yok sadece iki amacı var, biri vatandaşları mağdur olmadan önce korumak, diğeri de kaçak inşaatı önlemek.

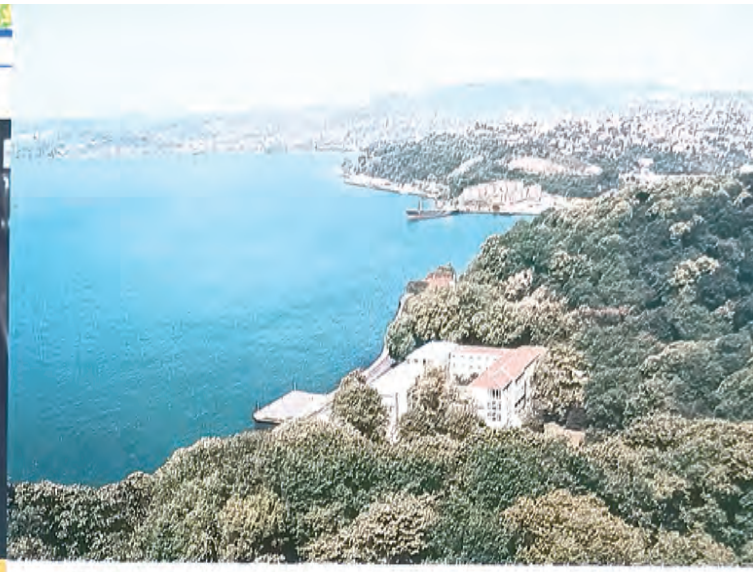
Beykoz'un büyük bir bölümü 1995 yılında SİT alanı olarak ilan edildi. Bu bölgenin koruma amaçlı planlarının yapılmış olması gerekiyordu ancak henüz yapılmadı. Beykoz Belediyesi, kaçak yapılaşmanın en çok da bölgedeki yetki karmaşasından kaynaklandığını söylüyor. Belediye, kendi döneminden önceki yapılar üzerinde şu anda yıkım kararı veremiyor ancak haklarında suç duyurusunda bulunuyor. Kendi dönemlerinde başlayan inşaatların ise hepsi yıkılıyor. Bunun için Yapı Denetim Kurulu'nda çalışan 10 mimar ve mühendis, bağlı oldukları bölgelerde sabah akşam olmak üzere günde iki denetim yapıyor.

Belediye Başkanı Alaattin Köseler, Yapı Denetim Kurulu Müdürü Levent Özdinç, Alemdağ Orman İşletmesi'ne ait olan yangın söndürme helikopterleriyle havadan teftişe başladı.

Mart ayında göreve başlayan Levent Özdinç, bugüne kadar kendi bölgelerinde 30'a yakın ev yıktıklarını söylüyor. Bunların dışında, yıkılan yeni temeller, duvar ve kolonlar var. Özdinç "Bizim için yıkım en son aşama, çünkü üzücü bir şey" diyor ve yıkımdan önce halkı bilinçlendirici ve caydırıcı önlemler almak istiyor. "Şu anda bizim bölgemizde kaçak inşaat yapılan hemen hemen hiç yer kalmadı" diyor.

Beykoz'un sorunlarını sorduk, Başkan Mimar Alaattin Köseler cevapladı:

18 Nisan 1999'da yapılan seçimlerden başarılı bir sonuçla çıkan Beykoz'un 4. Belediye Başkanı olan Mimar Alaattin Köseler 1960 yılında Beykoz'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Beykoz'da tamamladı. 1984 yılında Yıldız Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'nden mezun oldu. 1987 yılından itibaren serbest mimar olarak çalışmalarını sürdürdü.
Aynı zamanda çeşitli kuruluşlara ve şirketlere danışmanlık ve müşavirlik yaptı. Beykoz Spor Kulübü'nde basketbol oynadı. İngilizce bilmektedir.
İstanbul'un ikinci büyük ilçesi olmasına rağmen, Adalar ilçesi ile birlikte devletten en az yardım alan Beykoz, toplam alanının yüzde 85'inin orman ve kamu arazilerinden oluşan ilçe olma özelliğini taşıyor. Ancak her ilçe gibi Beykoz'un sorunlarına da bugüne kadar kalıcı bir çözüm getirilememiş. 18 Nisan seçimleriyle birlikte başkan seçilen Alaattin Köseler'in en büyük amacı, Belediye Başkanı olmanın ötesinde bir Beykoz'lu olarak çözülemeyen sorunların üstesinden gelmektir...

"Beykoz'a sevdalıyım"

Beykoz Belediye Başkanı olmak nasıl bir duygu; Başkanlık koltuğuna oturduğunuzda neler hissettiniz?
Başkanlık koltuğuna oturduğum andan itibaren hemşehrilerime verdiğim sözleri hatırladım. Ve bu sözlerin heyecanını hissettim.

Göreve geldiğinizde Beykoz Belediyesi'nin mali yapısı nasıldı?
Göreve başladığımda hiç de içaçıcı bir tabloyla karşılaşmadım. Borçların toplamı, 2 trilyon 412 milyara ulaşmıştı. Üstelik faizler hariç. Zaten, göreve gelirsem böyle bir rakamla karşılaşacağımı tahmin ediyordum. Buna göre projelerimiz vardı.

Tüm yurdu yasa boğan 17 Ağustos depremi ile birlikte Beykoz'un zemin etüdü çalışmaları da gündeme geldi. Bu konuda belediye olarak neler yaptınız?
Anadolu Yakası'nın büyük bir bölümü gibi, Beykoz bölgesi de, Kavak'a kadar yüksek taşıma kapasitesine sahip bir zemine oturuyor. Zemin daha yaşlı ve kayalaşma sürecini tamamlamış diyebiliriz. Stabil ve uzmanlara göre, deprem açısından sağlam.

17 Ağustos depreminden Beykoz ne ölçüde etkilendi?
İlçe genelinde zeminin kayalaşma sürecini tamamlamış olması, mevcut ve çok eski yıllardan beri süregelen yapılaşmanın bahçe içinde, bir ya da iki katlı ahşap yapılardan oluşması, bunların az zarar görmesi ya da hiç görmemesi sonucunu doğurdu.

Belediye Başkanı olmanızın ötesinde, aynı zaman da mimar olarak da bir takım çalışmalar içindesiniz. Bu çalışmalarınız, özellikle deprem sonrası belediyelerin imar uygulamalarında gözle görülür bir şekil aldı. Bu konudaki görüşlerinizi alabilir miyiz?
Belediyelerin deprem sonrası imar uygulamalarında, yani hem proje, hem de

Uluslararası Folklor Festivali coşku içinde geçti

Uluslararası Folklor Festivali her yıl olduğu gibi bu yıl da, tarihi Beykoz Çayırı'nda yurtdışından gelen folklor gruplarının ve çeşitli sanatçıların sahne almasıyla gerçekleştirildi.

Beykoz Belediyesi ve Harmanfolklor işbirliğiyle, ilk etabını 5-6-7- Temmuz günleri saat 21.00'de Beykoz Çayırı'nda gerçekleştirdiğimiz Beykoz Folklor Festivali'nin açılışı Mihrabad Ormanı Anfi Tiyatrosunda bir kokteylle yapıldı.

Açılış konuşmasında Başkan Alaattin Köseler, "Gerçekleştirmek üzere yola çıktığımız ve açılışını bu gece yaptığımız festivallerin Tarihi Beykoz Çayırı'nda Beykozlular'la beraber kültürel etkinlikler çerçevesinde bir araya gelmenin mutluluğunu yaşıyoruz" Köseler daha sonra bununla birlikte, Ağustos ayında Sünnet Töreni, Toplu Nikah Töreni ve bu etkinliklerin devam etmesi dileğiyle Harmanfolklor ekibine, Meclis Üyelerine, birim müdürlerine ve dışarıdan destek veren herkese teşekkürlerini sundu.

Beykoz Çayırı etkinlikleri olarak başlayan organizasyonumuz ağustos ayı sonuna dek sürdü. Bunun yanı sıra, temmuz ve ağustos ayı içerisinde Uluslararası Beykoz Festivali çerçevesinde ilçemizde bulunan Yöresel Dernekler Günü adı altında da, şenlikler devam etti.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da, festival kapsamında üç gün boyunca devam eden şenliklerde, Yugoslavya'dan 'Ikarbus', Gürcistan'dan 'Nataba', Bulgaristan'dan 'Milados', Rusya'dan 'Kalinka' adlı topluluklarla ünlü sanatçılar da, konserleriyle sahnede yer aldılar.

Festivalin ilk günü erken saatlerde, yaşlı, genç çoluk-çocuk demeden Beykoz halkı, folklor ekipleri ve Başkan Alaattin Köseler, Beykoz Merkez'de buluşarak saat 20.00'de kortej halinde Beykoz Çayırı'na doğru yürüdü. Büyük bir kalabalığın beklediği, Beykoz Çayırı'na alkışlarla girildi.

Güvenlik önlemlerinin tam anlamıyla alındığı, festivalde üç gün boyunca, ilk olarak folklor ekipleri sahne alırken ardından, ünlü sanatçılarımız konser verdiler. İlk gece pop sanatçısı Burak Kut ve Türk Halk Müziği sanatçısı Hülya Polat sahne aldıkları tarihi Beykoz Çayırı'nda izleyicilerinde eşlik ettikleri şarkılarla hem coştu hem de coşturdu. Gecenin sonunda sanatçılarımıza Başkan Köseler birer çiçek ve plaket vererek teşekkür etti.

Festivalin ikinci günü yılların eskitemediği gecenin ağırlıklı konuğu olan değerli Özgün Müzik sanatçısı Edip Akbayram rüzgarı esti. Büyük bir coşkuyla karşılanan Akbayram söyleyeceği türkülere izleyenlerin de eşlik etmesini istedi. Beykozluları doyasıya eğlendiren Edip Akbayram, güzel bir müzik ziyafeti sundu. Gecenin sonunda Başkan Köseler, bir çiçek ve plaket vererek ünlü sanatçımıza teşekkür etti.

Festivalin kapanış gecesinde Beykoz Folklor gurubunun ve yurt dışından katılan folklor ekiplerinin gösterileri sunuldu. Sahneye çıkan Başkan Alaattin Köseler ve Meclis Üyeleri folklor ekiplerine birer çiçek ve plaket verdi.

Daha sonra, ev sahipliğini üstlenen Başkan Köseler, kürsüye çıkarak bu festival çerçevesinde gönüllerince eğlenen Beykoz'lulara önümüzdeki yıllarda da yoğun bir kültür alışverişi yaşandığı bu tür etkinliklerin devam edeceğini söyleyerek, orada bulunan herkese desteklerinden dolayı teşekkür ederek kapanış konuşmasını tamamladı.

Beykoz'da coşkulu sünnet şöleni

Beykoz Belediye Başkanı Alaattin Köseler, Beykoz halkıyla büyük buluşmasını Beykoz Çayırı'nda düzenlediği Sünnet Şöleni'nde gerçekleştirdi.

Beykoz Belediyesi'nce 11 Ağustos Cumartesi günü tarihi Beykoz Çayırı'nda saat 18.00'de başlayan 'Sünnet Şöleni'nde tüm Beykoz halkı gönüllerince eğlendi.

Temmuz ayından itibaren belediye Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü'nün sünnet kayıtları almasıyla başlayan Sünnet Şöleni hazırlıkları büyük bir titizlikle belediye görevlileri tarafından tamamlandı. Beykoz'da yaşayan, yaşlı, genç, çocuk ve hatta birkaç günlük bebekler dahi Cumartesi sabah erken saatlerde tarihi Beykoz Çayırı'nı yavaş yavaş doldurmaya başladılar.

Beykoz Belediyesi Zabıta ekipleri ve İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün görevlendirdiği polisler Beykoz Çayırı ve etrafında tam bir güvenlik oluşturdular. Alınan kayıtlar sonucu sünnet edilecek toplam 330 çocuk ve aileleri Şölen'in en önemli misafirleriydi.

Bu arada, sünneti gerçekleştirmek üzere, Beykoz Devlet Hastanesi ve Kavacık Boğaziçi Tıp Merkezi ile anlaşıldı. Düzenlenen Sünnet Şöleni sonrasında ağustos ayı sonuna kadar her gün 10'ar kişilik gruplar halinde çocuklar ve aileleri, Devlet Hastanesi ve Kavacık Tıp Merkezi'ne belediye araçlarıyla götürülüp, konularında uzman doktorlar tarafından son derece sağlıklı ve hijyen bir ortamda sünnetleri gerçekleşti.

Tekrar çayırda yapılan Sünnet Şöleni'ne dönecek olursak, Beykoz Çayırı'nı dolduran onbinlerce insanın, coşkusu iyiden iyiye yükseliyor ve bir an önce sahneye çıkacak sanatçılar eşliğinde eğlenmeye hazırlanıyorlardı.

Beykoz Belediye Başkanı Alaattin Köseler de Sünnet Şöleni'nde bir konuşma yaptı.

Şölende Hüseyin Turan, Ayhan Alptekin, Burcu&Didem, palyaço şov ve çeşitli animasyonlar sahne alırken, programın sonunda gecenin ağır topu Davut Güloğlu'nun çıkışıyla birlikte Beykoz Çayırı'nda adeta yer yerinden oynadı. Müthiş bir performansla sahnede coşan Güloğlu'nun söylediği şarkılarla birlikte atılan havai fişekler eşliğinde gece de sona erdi.

"Yüksek Meclisiniz'ce bilinmektedir ki, bizim hepimizin ve Bakanlar Kurulumuz'un izlediği tek ilke, kendi maksadımızı, hayatımızı, şerefimizi kendi kuvvet ve varlığımızla kurtarmak ve sağlamaktır."

Mustafa Kemal ATATÜRK
(8 Temmuz 1920 Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri-cilt I)

“Malını yitiren bazı şeylerini yitirmiş demektir, onurunu yitiren çok şeyini yitirmiş demektir. Cesaretini yitiren her şeyini yitirmiş demektir”.

GOETH

"Hürriyetin de,
eşitliğin de,
adaletin de kaynağı,
ulusal egemenliktir!"

Mustafa Kemal ATATÜRK

Tokatköy, Türkiye için bir ilk

Geçmiş dönemlerden bu yana, Beykoz genelinde yaşanan bu mülkiyet sorunu her geçen gün biraz daha büyümüş ve çözülemez olarak nitelendirilmiş... Ama, bu dönemde çok büyük başarıyla gerçekleştirilen Tokatköy tapuları, böylece mülkiyet tarihine geçen bir ilk örnek olacak!

Beykoz Belediyesi, üç buçuk yıldan bu yana, üzerinde çalıştığı 224 adet Tokatköy Hazine parselinin devri konusunu tamamlamış durumda. Bugün, Tokatköy mahalle halkıyla birlikte yürütülen düzenli ortak çalışmaların meyvesi alınmış, bunun sonucunda 407 kişi tapu alabilecek konuma gelmiş bulunuyor.

Bu başarıda, başta Beykoz Belediyesi Teknik Başkan Yardımcısı olmak üzere, Emlak Kamulaştırma Müdürlüğü elemanlarının özverili çalışmaları unutulamaz. İstanbul Defterdarlığı'yla ödemeler konusunda yapılan eşgüdümlü çalışmalar da Tokatköy tapularının bugünkü noktaya gelmesinde önem taşımaktadır.

İstanbul'da ilk kez Tokatköy'de uygulanan bu yönteme göre, hazine arazisinde parseli bulunanlar öncelikle Beykoz Belediyesi'ne arsa bedellerini yatırıyor. Ardından, Belediye bu bedelleri İstanbul Defterdarlığı hesabına aktarıyor. Böylece, Defterdarlık da gerekli işlemleri yapıp tapuları belediyeye gönderiyor. Sonunda, Belediye de, tapuları parsel sahiplerine veriyor.

Tapulara ilişkin olarak İstanbul Defterdarlığı'na gönderilen 31 Ocak 2001 tarihli Belediye yazısının ardından dönemin Kültür Bakanı'yla görüşen Başkan Alaattin Köseler konuyu çözüme kavuşturarak Beykoz'a dönmüştür. Kültür Bakanlığı'nın (Ekim 2001) çıkışlı 'uygun görüş' yazısı bunun kanıtıdır.

Bu gelişmenin ardından, İstanbul Defterdarlığı da Tokatköy'deki parsellerin tespit çalışmalarına başladı. Zaten geçen mayısta Ankara'ya giden Belediye Başkanı, Tokatköy'deki 224 adet parselle ilgili dosyayı bizzat Maliye Bakanı'na imzalatarak dosyayı Bakanlar Kurulu gündemine sokmuştur.

İstanbul Defterdarlığı, son olarak Belediye'ye yolladığı yazıda, Tokatköy'deki 224 adet parselin Beykoz Belediyesi'nce devralınarak en geç 2002 yılı sonuna dek kullanıcılarına satışını öngörüyordu. 2003 yılına kalanlar içinse, Beykoz Belediyesi, gerekli belgeleri düzenleyerek İstanbul Defterdarlığı Milli Emlak Daire Başkanlığı'na yazı yazıp gelecek olan sonucu beklemek zorunda. Şu durumda, ancak arsa bedellerini yatıran 407 kişi tapularını alabilecek.

CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu, Alaattin Köseler, Firdevs Köseler ve
Ali Eren Köseler ile birlikte

Beykoz Belediyesi

9 786057 480279